

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

Savaşı Önleyecek Tek Yol:

• Büyük Bir
Birikimin
Eylemlerle
Açığa Çıkması

• Sınırdaki Bir
Melodram

• Darbe Seçim
Mengenesi
Arasında

• Seçimleri
Boykot Et

• Orta Yaş
İşsizler
Alarmı

• Zincirlerimizi
Kıralım

HALK İKTİDARI

Nazım Hikmet Anması-Antep

Nazım Hikmet Anması-Sarıgazi

BÜYÜK BİR BİRİKİMİN EYLEMLERLE AÇIĞA ÇIKMASI

Engels, Almanya'da sınıf mücadelesinin henüz yoğunlaşmadığı, devrimci dayanakların zayıf olduğu dönemde, şair Karl Beck'e Almanya'nın umut vermediği koşullar üzerine şu değerlendirmeyi yapar:

"Bir yandan Alman toplumunda devrimci bir dayanak bulunması olanaksızdır, çünkü devrimci unsurlar daha yeterince gelişmemiştir, öte yandan onu her yandan saran kronik sefalet onu o kadar güçten düşürür ki bu sefaletten kurtulamaz, üstesinden gelemeyen ve kendini yeniden kaptırmadan onunla dalga geçemez. Biraz yeteneği olan tüm Alman şairlere şimdilik salık verebileceğimiz tek şey, uygar ülkelere göç etmeleridir."

Devrimci unsurların henüz gelişmediği Almanya'da, daha sonraları Avrupa'nın en güçlü işçi sınıfı partisi kuruldu. Başka ülkelerde de sisteme muhalif şairler, yazarlar, sosyalistler, komünistler bulundukları yerlerden başka yerlere gitmek zorunda kaldılar, ama daha başka koşullar altında. Artık ya, Paris Komünü'nün yenilgisinden sonra olduğu gibi her yerde kol gezen ağır terör ve kara listeler nedeniyle başka ülkelerde sürgün yaşamaya başladılar, ya da proletaryanın sınıf mücadelesinin kapitalistlerin egemenliğine karşı yöneldiği sırada burjuvaziden gelen yoğun baskılar nedeniyle eylemciler, örgütçüler ve yazın dünyasının insanları başka ülkelere göç etmek zorunda kaldılar. Bu durum, çeşitli biçimlerde, günümüze dek sürüp gelmiştir. Ama Engels'in Almanya için sözünü ettiği koşullardan tamamen farklı bir durumda bulunuyoruz artık. Devrimci unsurların yeterince gelişmediği, devrimci dayanakların pek zayıf olduğu ya da hiç olmadığı koşullardan, kapitalistlerin egemenliğini tehdit eden ve yer yer onu yıkan koşullara ve duruma gelinmiştir. Bu, devrimci proletarya hareketi için ne büyük bir gelişmedir!

Kapitalizmin gelişimiyle birlikte, bu toplumsal sistemin iç çelişkileri nedeniyle öyle bir güç birikimi oluşuyor ki, şiddetli bir çatışma, bir ayaklanma ya da bir devrimle kendini açığa vurana dek bu gücün farkına varılmıyor. Ekim Devrimi sırasında nasıl bir güç birikimi olduğu tüm yönleriyle açığa çıktı. Burada dünya geneli açısından bir değerlendirme söz konusu. Ekim Devrimi yalnızca Rusya'da değil, tüm dünyada oluşmuş olan devrimci birikimi hızlandırdı, açığa çıkardı ve öne geçirdi. Ekim Devrimi başka yerlerde devrimci bir birikim yaratmadı elbette, fakat zaten birikmiş olan enerjiyi patlattı ve açığa çıkardı. Her ülkedeki devrimci unsurlar, o ülkenin iç gelişmeleri sonucu oluşur. Proletarya hareketi, uluslararası bir hareket olduğu için başka bir yerdeki devrimci mücadele, dünyadaki tüm proletaryayı etkiler ve harekete geçirir. Bu gelişme her devrim sırasında yeniden ve yeniden ortaya çıkar. Yakın tarihte (1999) Seattle Ayaklanması sırasında bir kere daha yaşandı aynı durum. Seattle Ayaklanması'nda Amerika'daki güç birikimi açığa çıkmakla kalmadı, tüm dünyayı da etkiledi. Zaten daha önceden patlama biçiminde meydana gelen Avrupa'daki yığınsal kitle eylemleri Seattle Ayaklanması'ndan sonra daha bir hızlandı. Her eylem ye-

ni bir eylemlere yol açtı, her çatışma başka çatışmayı patlattı. Bu öylesine gelişti ki, eylemler tüm dünyayı sardı, dünya çapında eş zamanlı ve eş güdümlü daha büyük eylemlere dönüştü. O halde bu gelişmelerden çıkarılması gereken sonuçlar var: Kapitalizmin çelişmeli evrimi, doğası gereği bir kutupta zenginlik birikimi sağlarken; karşıt kutupta ise emekçi halkın sefaletini, yoksulluğunu ve öfkelerini biriktirir. Ve belli koşullar doğduğunda tüm bu sefalet, yoksulluk ve öfke bir devrimde patlar, açığa vurur.

Devrim, ani bir ayaklanmayla gündeme gelmedikçe uzun süreli sayısız eylemin sonucudur. Devrimci proletarya kapitalist egemenliğe karşı harekete geçtiğinde, var olan uzlaşmaz sınıf çelişkilerini keskinleştirir, geniş halk kitlelerini harekete geçirir, tüm yıkıcı güçleri sisteme yöneltir. Burada görülmesi gereken nasıl bir güç birikiminin oluştuğudur. Artık her ülkede devrimin güçlü dayanakları oluşmuştu. Kapitalistler gerçek anlamda egemenliklerini yitirmişlerdir. Toplumsal sistem ve bu sistemin resmi sentezi olan devlet, çağdaş gelişme ile tam bir çatışma içerisindedir. Sermayenin büyümesiyle birlikte sermaye güçlerini devirecek olan proleter sınıf da sayıca büyüyerek eski toplumu yıkacak ve yerine daha yüksek bir toplum kuracak kadar eğitilmiş, deneyimli ve savaşçı duruma geldi. Olgunlaşan bir dünya devrimi olduğu için, bir yerdeki devrim, dünya düzeyindeki devrimci birikimi açığa çıkaracak; devrim, zincirleme bir etkiyle her yeri saracaktır. İşte yalnızca bir kısmı açığa çıkan dünya genelindeki devrimci güç birikimi küresel iç savaşta enerjisini ortaya koymuştur. Birikmiş olan devrimci dinamikler, sistemi havaya uçuracak denli güçlüdür.

Herkesin iyi bildiği Latin Amerika ve özellikle Venezuela örneği. Venezuela, içlerinde devrimi boyutlandırmada en ileri gidebilenidir. Genel olarak kıtanın büyük bir bölümünde arka arkaya halk ayaklanmaları yaşandı, devlet başkanları kaçarak kendilerini kurtarabildi, hükümetler kuruldu, hükümetler devrildi. Buna yol açan eylemlere önce halkın en bilinçli ve kararlı kesimi katıldı. İsrarla sokakta kaldı, çatıştı, katledildi, ayağa kalktı ve yeniden yürüdü. Devrim güçlerinin bu militan mücadelesi, sonunda o büyük devrim potansiyelini, o büyük seli sisteme karşı harekete geçirdi. Gerilla eylemleriyle sonuçlanmayan (gerilla hareketleri uzlaşma yolunu seçtiği için) kitleler başka bir devrim yolu seçti: Sokağın, eylemin gücünü kullanma. Sonra da Chavez ve diğerleri bu harekete dayanarak iktidara geldiler. Halk her yerde devrimci mevziler kazanınca, kıtada nasıl bir devrimci birikimin oluştuğu daha iyi görüldü.

Hrant Dink'in cenaze törenine katılan yüzbinler, varolan devrimci bir güç birikiminin patlama biçiminde açığa çıkmasından başka nedir ki? Olaylara yüzeysel yaklaşanlar, yüzeysel konuşmada bulunanlar devrimci dinamiklerin ekonomik ve toplumsal temelden kaynaklandığını, onyıllarca oluşan bir birikimin kendini bir olayda açığa vurmasını anlayamazlar. Ancak her olayın temeline kadar gidebilenler gerçeği derinlikli olarak kavrayabilirler. Yüzbinler her eylemde görülmüyordu. Kendini ifade edecek mekanizmalar içerisinde yer almıyordu, ama vardılar. Varlıklarını bazen dolaylı olarak güncel ilişkiler içinde hissettiriyorlardı. Kendileri her eyleme katılmıyorlardı, ama eylemcilerden, devrimcilerden yanaydılar. Sayıları, istekleri, özlemleri ve öfkeleri gün gün artıyordu. Sonra bir katliam yaşandı, tüm bu devasa güç eyleme geçti. O zaman faşist devlet karşılarına çıkma cesareti gösteremedi. Devrimci eylemler devrimin kendisi henüz harekete geçmeyen ama sisteme karşı olan, onu değiştirmek isteyen o büyük gücü açığa çıkarır ve harekete geçirir. Yeter ki devrimin güçlü dayanaklarının oluştuğunu ve düşünülen daha büyük bir güç birikimi olduğunun bilinciyle hareket edilsin.

C. DAĞLI

SINIRDA BİR MELODRAM

Tiyatro ve sinema dünyasının kendine has dramatik kurgusu vardır. İyilerle kötüler, güzelliklerle çirkinlikler, dostluklar ve ihanetler, olayların kurgusu içinde karşı karşıya gelir. Gelişmeler, kişilerin bir kutuptan ötekine doğru gidip gelmeleriyle, çatışma ve çelişkileriyle sürüp gider. Bir de bu dramatik kurgunun vıcık vıcık hale getirilmiş biçimi vardır ki, buna melodram denir, örneklerini eski Türk filmlerinde çokça görebilirsiniz. İyiler birden kötü olur, sevgililer tek bir sözle düşman olur, “seni seviyorum” sözleri iki dakika içinde “senden nefret ediyorum”a dönüşür. Aslında, perdeye yansıyan kişiliklerin her biri, paranoya ve manik-depresif teşhisiyle, hastanelerde müşahade altında tutulması gerekirken, bize onlar birer hikaye kahramanı olarak sunulur. Tıpkı bugünün siyaset erbabı gibi.

Attığı her adımı, devrimin büyük baskısı altında korku ve endişeyle atan, akılcı düşüncüyü giderek bir kenara bırakan teknelci sermaye, gelişmeleri melodramatik bir kurgu içinde yaşıyor. Bütün iktidar cephesi, mayınlı bir arazinin ortasında yaşıyor bu melodramı. Herkes, daha ileri gitmek zorunluluğu üzerine yeminbillah ediyor ama hemen yanındaki arkasından itiyor. Geri dönmek isteyenler anında “hain” ilan ediliyor.

Hedef Kandil Değil Kerkük

Ulus'ta patlayan bomba, sınırda-

ki askeri yığınak ve PKK'ye karşı sınırötesi operasyon için, tarafların topu birbirine yuvarlanmalarıyla tozun dumana karıştığı bir ortamda KDP yöneticisi Sefin Dizai'nin bir çok gazetede yer alan şu sözleri gözden kaçırıldı: “Kürdistan halkı”, diyordu bay Dizai, “Türk tankları ve panzerlerinin Kerkük'e girmesine seyirci kalmayacaktır.”

Güney Kürdistan halkı çok iyi biliyor ki, TSK'nın yapmak istediği operasyonun hedefi PKK kampları değil, kendileridir, daha da özelde, Kerkük'tür. Tankların sınırın aşması demek, Kürtlerin Kerkük'ü kaybetmesi demektir. Bu denli gerilimli bir ortamda, tankların Kerkük'e kadar gitmesine bile gerek yok. Güney'in başkenti ve parlamentonun bulunduğu Erbil'in yakınlarda bile görünmek, yeterince tehdit edicidir.

Böyle bir durumda, iyice gerginleşen ortamın kontrol dışına çıkması için, ABD'nin Kerkük referandumunu erteleyebileceği, Türkiye yöneticilerinin hesapları arasındadır. O da olmazsa, sınırın geçen Türk tanklarının, Kerkük kenti dahilinde süren iç-savaşı iyice kışkırtması ve referandumun yapılmasını fiilen engelleyeceği olasılıkları da masanın üzerinde duruyor.

Bu kadar kavga-gürültünün, salt 22 Temmuz seçimlerini etkilemek için şoven havayı yükseltmek, hatta mümkünse seçimi erteletmek ve Cumhurbaşkanlığı seçiminde hükümeti köşeye sıkıştırmak amacıyla yapıldığını düşünmek, oldukça dar bir görüş olacaktır. Gazeteci Fikret Bila,

bugünlerde tüm devlet kurumlarında ve egemenlerde hakim olan hava-yı şu sözlerle dile getirmiş:

“Türkiye açısından sorun sadece PKK değildir Türkiye'nin stratejik önceliği Kuzey Irak'ta bağımsız bir Kürt devleti kurulması, bu bağlamda Kerkük'ün statüsü, sonra PKK'dir. Bu sıralamanın nedeni, bu tür bir gelişmeyi Türkiye'nin 'bekâ sorunu' olarak görmesidir. Ankara'daki hava, sorun 'bekâ sorunu'na dönüşürse bütün hesapların değişeceği yönündedir.”

Şimdiki haliyle bile Ankara'da hesaplar, gün be gün değişiyor. Kerkük'ü kendine katmış bir Güney Kürdistan devletini sineye çekmekle, onu engellemek için harekete geçmek arasında, dağlar kadar fark, çelişki, çatışma, tasfiyelerle sonuçlanması kaçınılmaz hesaplaşmalar duruyor. Yani, vıcık vıcık bir melodram için bütün sahne hazır.

Stratejik Yenilgi Uyarısı

Daha önceki yazılarımızda, emperyalist dünyanın Türkiye'yi, küresel iç-savaşta, etkin bir karşı-devrim üssü olarak hazırladığını söylemiş-tik. Bu hedefe ulaşmanın biricik yolu, Türkiye'yi devrim belasından kurtarmaktır. İşbirlikçi teknelci sermaye sınıfı, devrim belasını atlatabilmek için, AB üyelik sürecinin devamında ve Güney Kürdistan devletiyle normal ilişkiler kurmakta büyük yararlar görüyor. AB üyeliği gibi toplumun geniş emekçi kesimlerini aynı şemsiye altında tutan “toplumsal bir proje” ortadan kalktığında, teknelci ser-

maye biliyor ki, emekçi sınıflar kendi öz çıkarları için sokaklara inecektir. Geçtiğimiz son bir yıl bunun örnekleriyle doludur ve tekeller, sokaklara inen milyonları kontrol edebilmenin ne denli zor olduğunu, çok iyi biliyor. AB üyeliği konusunda, tekelleri egemenler arasında bir pürüz yok. Ama asıl pürüz, Güney Kürdistan devletini tanıyıp tanımamak sorununda çıkıyor. Çünkü Güney Kürdistan, tekelleri egemenliğin boğazına batan kocaman bir kılıçtır. Ya bu devleti yadsıyacak, ki o zaman er ya da geç, Güney'e fiili bir işgal hareketi başlatmak zorunda kalacaktır; ya da bu devleti tanıyacak, ki o zaman Kürt halkını yok sayma üzerine kurulu şovenizm ölümcül yara alacak ve bu şovenizmden beslenenlerin sistem içinden tasfiyesi zorunlu olacak. Tekelleri sermaye için, iki ucu pis bir değnek. Bir o uca, bir bu uca savrulan egemenler, eski Türk filmlerinin değme melodramlarına taş çıkartıyorlar.

Emperyalist sermaye ise, Güney Kürdistan devletini tanımamanın nasıl bir sonuç doğuracağı hakkında net bir fikre sahip. Financial Times, geçen haftalarda, TSK'nın Güney'e girmesi halinde Türkiye'nin "stratejik bir yenilgi" yaşayabileceğini bildirdi. Uzun bir iç-savaş süreci içinde bulunan Türkiye'de, TSK'nın stratejik bir yenilgi almasının ne denli bü-

yük tehditlere gebe olduğunu bilen emperyalist çevreler, Türkiye'ye Güney'e girmemesi yönünde uyan üstüne uyan yapıyorlar.

Bu uyarılara küçük bir katkı da, iki ABD F-16'sını izinsiz Türkiye hava sahasında uçuran ABD'den geldi. Ama Ankara'da her şey, ciyak ciyak bir melodram için hazırda ve melodram başlatıldı. 2003 yılında Süleymaniye'deki o ünlü "çuval" olayı gerçekleştiğinde, Nota vermek konusunda nazlanan ve "ne Notası veriyorsun? Müzik notası mı?" sözleriyle diklenen hükümet, bu kez melodram çılgınlıklarına kendini teslim etti. ABD elçiliği, Notayı almak için, alt düzey bir memurunu göndererek Türkiye'yi bu konuda ne kadar ciddiye aldığını gösterme fırsatı yakalamış oldu.

Final Sahnesi Yaklaşıyor

Her melodramın finalinde, herkes günahlarının, hatalarının bedelini öder, mutlu sonu paylaşanlar ise pek azdır.

Genelkurmay başkanının 31 Mayıs'ta yapacağı konuşmayı herkes heyecanla bekledi. Ama o, mesajı, kameraların önünde değil, arkasında, kuliste verdi ve sınıra yığılan tanklara dair soru soran gazetelere şu cevabı verdi: "Bunlar rutin bahar hareketliliğidir. Halktaki beklentiyi yükseltmemek lazım." Aynı günlerde, askeri çevrelerin pek sevdiği gazete-

ci Murat Yetkin, gözlemlerini şu sözlerle aktardı: "askerde sınır ötesi harekate yönelik büyük bir iştah görünmüyor". Sadece bununla kalsa iyi. Sabah akşam, yatıp kalkıp, Güney'e operasyon isteyen en şoven Çölaşan gibileri bile: "aman dikkat, bizi bataklığa çekmek istiyorlar" demeye başladı.

Peki ama, bunca hamaset, bunca yaygara, bunca melodramlara yakışır tiradlar, demeçler, havada uçuşan tehditler, boşa mıydı? Nereden çıktı bu "U dönüşü"? Nedeni bellidir. Emperyalistler ve işbirlikçi tekelleri sermaye, genel yönelimlerine ters düşen ve hiyerarşideki konumlarıyla etkin güç sahibi kadroları, tasfiyeye hazırlanıyor. Bunun için, Güney'e yapılacak bir operasyon, önemli bir fırsat yaratmış olacaktır.

Güney Kürdistan'a fiilen müdahale eden, ama hezimete uğraması kaçınılmaz görünen bir TSK, o moral bozukluğu, o yenilgi atmosferinde, çok daha kolay bir tasfiyenin hedefi olacaktır. Tasfiye tehdidinin altında olanlar, topu taca atmaya başladılar. TSK hükümete, hükümet TSK'ya, Güney'e yapılacak bir operasyonun sorumluluğunu yüklemek için, basın üzerinden mesajlar vermeye başladılar.

Kerkük referandumu tarihi yaklaştıkça, daha bunun gibi nice U dönüşleri, parlayıp sönmeler, pireyi deve yapmalar, savaş uçakları ve tankların gölgesinde yapılan pazarlıklara tanık olacağız. Sonuç ne olursa olsun, ister Güney'e bir operasyon, isterse sadece parmak sallayıp tehdit etmek olsun, burjuvazi kendi "beka" sının açık ve yakın bir tehditle karşı karşıya olduğunu görmeye devam edecektir. Korku ve endişenin gölgesinde, tekelleri egemenliğin iç tasfiyelerle, çatışmalar ve hesaplaşmalarla güçten yitişine tanık olacağız.

Film bitip yazılar başladığında, yönetmenin adını büyük harflerle perdede göreceğiz: DEVRİM.□

DARBE - SEÇİM MENGENESİ ARASINDA

Ankara'nın ortasında, emekçilerin canına mal olan bir bomba patladı. Hem de, Şemdinli olayları konusunda Yargıtay'ın "Bu işi asker yapamaz" dediği; geçen yıl Diyarbakır Koşuyolu'nda çoğu çocuk 12 kişinin canını alan bombaya ait dosyanın kapatıldığı günlerde. Hemen herkes "Acaba bir kaza mıydı?" diye kafa kurcalayıcı sorularla boğuşurken, fail aynı gün olay yerinde ortaya çıktı ve gazetecilere; "Bunun gibi daha çok bomba patlayacak" dedi. Mesajın gönderildiği adres, neon ışıklarıyla geceye yazılmış kadar berrakti: Hükümet.

Ankara'da artık, kapalı kapılar ardına sığmayan siyasi hesaplaşmalar, sokaklarda patlatılan bombalarla sürüyor. Hükümeti aciz göstermek, bir askeri darbe için gerekli zemini hazırlamak gibi daha bir çok hesabın-planının etkin olduğu bu siyasi hesaplaşma, seçim günü olan 22 Temmuz tarihi yaklaştıkça daha da kızışacaktır. Tekelci sermaye ve onun politik egemenlik aygıtlarını birbirine düşüren bu kavgadan onu hiçbir güç çekip çıkaramaz. Çünkü kavganın üzerinde yükseldiği temel o derece köklü ve tarihseldir.

Kilitlenme Noktası

Ankara'da olanlara baktığımızda, tekelci devletin işleyişinin tamamen kilitlenme noktasına pek de uzak olmadığını görüyoruz; ve birileri kilitlenen kapıları bombalarla açmaya çalışıyor. Çeşitli defalar, Cumhurbaşkanı ve Genelkurmay'ca dile getirilen "Tarihin en tehlikeli döneminden geçiyoruz" sözleri, bir çok dar kafalı tarafından, "şeriat tehlikesi abartılıyor" biçiminde algılandığı için, fazla ciddiye alınmadı. Gazetelerin ekonomi sayfalarına bakıldığında, bu türden "tehlike" ikazlarının gölgesi görülmez; aksine, o sayfalarda her şey güllük gülistanlıktır. Marksizmin alfabesini öğrenen ama ondan öteye hiç geçmeyen ortalama sol, her şeyin temelini ekonomi olduğuna dair o en basit ezberle, sözü edilen tehlikeleri hep hafife aldı. Oysa, her şeyin "beklenti ve umutlar"a göre ayarlandığı spekülâtif para akışlarıyla ayakta duran Türkiye gibi ekonomilerde, gazetelerin ekonomi sayfaları, olayların ters yüz edilmiş halini yansıtır.

Yalnızca ekonomi sayfalarına değil, gelişmelerin tümüne bakıldığında, şu tablo çok rahat ortaya çıkıyor: Türkiye'de bugün, bütün krizlerin toplamı yaşanıyor. Hem siyasi, hem anayasal, hem de parlamenter kriz. Her an, bir ip cambazı gibi "dehşet dengeleri" üzerinde yürüeyebilen ekonominin yapısal krizini, saymıyoruz bile...

Devrim karşısında tekelci egemenliğin içine girdiği siyasi kriz yeni değil, neredeyse son otuz beş yılın çoğu, bu siyasi krizin gölgesinde geçti. Emekçi kitleleri eski yöntemlerle yönetemiyorlardı ve emekçi kitlelerde artık eskisi gibi yönetilmek istemiyorlardı. Sürüp giden siyasi krize rağmen tekelci sermaye, devleti; yönetemeyen ama savaştan bir sınıfın politik aygıtı olarak kullanmaya devam edebildi. Ne de olsa bu politik aygıtın çarklarını döndüren "anayasal" düzenlemeler, sorunsuzca işliyordu. Ordusu, polisi, hükümeti adliye aygıtlarıyla tam bir uyum içinde çalışan devlet, tekelci egemenliğin kurumsal işleyişini sağladı. Üstelik bu süre içinde hemen bütün hükümetler, çok parçalı koalisyonlardan oluştuğu halde. Parlamentoda, tekelci düzenin tahkimi için üzerine düşen görevi yerine getiriyordu. Boykot oylarıyla ve seçim barajlarıyla, temsil yet gücünün neredeyse yansını kaybetmiş parlamentolar, tıpkı devletin diğer aygıtları gibi, yönetemeyen ama savaştan bir sınıfın iç savaş aygıtı misyonunu hemen hiç aksatmadılar. Yürütme erkinin uyumunu sağlayan anayasal düzenlemeler ve parlamento, işlerliğini sürdürdüğü için, siyasi krizlerle boğuşan tekelci sermaye, içinde rahat hareket edebileceği genişlikte bir politik alan yaratabiliyordu.

Oysa, tam da bu siyasi krizi doğuran sorunlar giderek ağırlaştığı için, sermayenin politik oyun alanının daralması kaçınılmazdı. Bir yandan, devrim nesnel gücüyle her pencereden tekelci sermayeye bakıyordu. Öte yandan, emperyalist sermayenin tam ilhak süreci, tekelci egemenliğin kartlarını yeniden dağıtmıştı ve eli iyi gelmeyenler, tehlikeli blöflerle oyunu kazanmaya çalışıyorlardı.

Derken, bugüne geldik. Ortadaki tablo tekelci sermaye açısından gerçekten de vahim: Siyasi kriz, bir bulaşıcı hastalık gibi, önce anayasal kurumlar arasında çekişmeye, sonra da açıktan çatışmaya dönüştü. Kurumlar arası bu çelişki ve çatışmalar, Çankaya yarışından parlamenter krize yol açtı. Böylece tekelcilik, bilinen bütün kriz çeşitlerini aynı anda yaşamaya başlayarak, "tarihinin en tehlikeli dönemine" girmiş oldu.

Derken, bugüne geldik. Ortadaki tablo tekelci sermaye açısından gerçekten de vahim: Siyasi kriz, bir bulaşıcı hastalık gibi, önce anayasal kurumlar arasında çekişmeye, sonra da açıktan çatışmaya dönüştü. Kurumlar arası bu çelişki ve çatışmalar, Çankaya yarışından parlamenter krize yol açtı. Böylece tekelcilik, bilinen bütün kriz çeşitlerini aynı anda yaşamaya başlayarak, "tarihinin en tehlikeli dönemine" girmiş oldu.

Tekelci sermayenin, ekonomik planda tam ilhakın, politik planda ise devrimi bastırmak konusundaki derin ayrıntıların damgasını vurduğu bu düşmanca kamplaşması, kuşkusuz, devrim karşısında anında unutuluyor ve bir refleks olarak hemen bütünleşme sağlanıyordu. Bunu en son 1 Mayıs'ta gördük. Bütün düşmanlıklarına rağmen tekelci sermayenin kampları, güçlerini birleştirdiler. Ama bir refleks olarak devrim karşısında hemen birlik sağlamak, ancak geçici sürelerde etkin olabiliyordu. Devrim, savurduğu darbenin sonuçlarını devşirmek için bir adım geri çekildiğinde, tekelci kamplar, bu kez eskisinden daha kanlı-bıçaklı kavgalara girmekten kendilerini alamıyorlar. Devrimin savurduğu darbelerin etkisiyle, daha bir sersemlemiş, dehşete düşmüş oldukları için, kendi aralarındaki kavganın, nihayet tüm politik egemenlik sistemini kilitlenmeye doğru sürüklediğini göremiyor-

lar. Ya da, görseller bile kendilerini bu kavgadan geri çekemiyorlar.

Ateş Üstünde Yürüyen Erken Seçim

Erken seçim tarihi 22 Temmuz'a doğru yaklaşıldıkça, teknelci egemenliği esir alan bütün çelişkiler, kanlı hesaplaşmaları, bombalı provokasyonları, tasfiyeleri ile iyice yaygınlaşıp derinleşecek gibi görünüyor. Teknelci sermaye bugüne dek seçimleri, "sokakları temizleme"nin bir aracı olarak kullanagelmisti. Seçimler sayesinde tekeller, mevcut düzenle değil ama mevcut hükümetle sorunu olan ve bu siyasi konumla devrimin potansiyel gücü haline gelen çok geniş bir kitleyi şu yada bu partinin peşine takıp sokaklarda yükselen ateşi düşürmeyi başarmıştı. Ve bu, mevcut düzenle değil ama mevcut hükümetlerle sorunu olanlar, kızgınlıklarını, büyük oranda oy verdikleri partileri değiştirip cezalandırarak yatıştırdılar.

Ancak şimdi, 22 Temmuz seçimlerine yüklenen misyon, sokakları temizlemenin ötesine geçmiş bulunuyor. Teknelci sermayenin düşman kampları arasındaki çelişkilere hiçbir çözüm sunmayacağı şimdiden anlaşılan 22 Temmuz, her yerde yeni gerilimler doğuran, yeni hesaplaşma alanları açan bir kıyamet günü senaryosuna dönüştü.

Tekeller arası politik anlaşmazlıkların, yine teknelci partiler arası tartışmalarla sınırlı kaldığı o günler, şimdi çok gerilerde. Seçim yarışı, seçim meydanlarında yürümüyor. Ankara'da olduğu gibi, bombalar patlıyor ve "Böyle daha çok patlama olacak" mesajları veriliyor. Diğer kamp ise sadece özel sektöre ait 120 milyar dolarlık borca dikkat çekip "Ekonomik yıkımın sebebi siz olacaksınız" diyerek karşı tarafı tehdit ediyor. Böyle bir ortamda seçimler, her gün yeni bir raunduna tanık olduğumuz kavganın farklı bir dönemeci olmaktan başka bir anlam taşımıyor. 22 Temmuz, kazananın ilan edildiği bir son raund olmayacak, kavganın minder dışına taşıdığı, yumrukların yerini tank gümbürtülerinin, borsa çöküşleri ve devaluasyon gümbürtülerinin aldığı bir gün olmaya aday. 22 Temmuz, sokakları temizlemek bir yana, onun ateşini daha da yükseltecek bir seçim olarak tarihe geçecektir.

Bürokratik Tasfiyeler Dönemi

Teknelci kamplarda hiçbir taraf kaderinin 22 Temmuz seçim sandıklarına kalmasını istemiyor. Orada, o sandıklarda belirsizlikten, kavganın yeni boyutlara taşınmasından başka bir şey göremiyorlar. Bu nedenle, politik aygıt içinde saflaşmalar giderek hız kazanıyor. Bugün kurumlar arası süregiden bu çatışmalar, çok yakın bir dönemde, bizzat kurumların kendi içinde çatışmalarına, tasfiyelerine dönüşecektir. Bir yanda devrim, diğer yanda tekellerin kavgası, yani hem alttan hem de tepeden gelen gerilimler nedeniyle devlet kurumları, alabildiğine yıpranıyor, bürokratik işleyişi bozuluyor.

Bu kurumlar içi tasfiye eğilimlerinin, çatışma olasılığının, bugünden görünen işaretleri var mıdır? Bir değil bir çok işaretten söz edebiliriz. En başta, devlet kurumlarının en üst yönetici organı MGK'nın artık eski etkinliğinden uzakta olduğunu görebiliriz. Etkinlik kaybının da ötesinde, MGK toplantıları, devrimi bastırma konusundaki

yöntem farklılıklarının kötürümleştirdiği bir kurum haline geldi. Şubat toplantısında MGK, Güney'deki federasyon yöneticileriyle diyalog kararı aldığı halde, Büyükanıt Washington'da "Benim onlarla görüşecek bir şeyim yok" deyi vermişti. MGK'nın bir çok kararı artık suya yazılıyor.

Şemdinli iddianamesi, adliye içindeki kutuplaşmaya dair ufak bir ipucuydu yalnızca. Hükümete bağlı müstehşarlarla adliyenin yüksek bürokrasisi arasındaki çekişmeler, daha şimdiden bir çok mekanizmanın işlemesi önünde engel oluyor. Birinin suçladığını öbürü akıyor.

Ve ordu. Kurumların kendi içinde kutuplaşmalar patlak verdiğinde, sermaye düzeni için en tehlikeli olanı elbette ordunun da bu eğilimlere kapılmasıdır. Ama şimdi, sermayenin kendi iç kavgası, korktuğu eğilimi güçlendiriyor. Emperyalist sermayenin tam ilhak süreciyle sarsılan işbirlikçi teknelci hegemonya bloku, TSK'nın egemenlik koşullarını daralttı. Teknelcilik orduya devrim karşısında bir güvence olarak ihtiyaç duyuyor ama TSK, tüm resmi politikaya kendi damgasını vurmak için ısrar ediyor. Aradaki gerilim, ordunun hiyerarşik düzeninde emir-komuta zincirinde bozulmalara neden oluyor. Hatırlanacağı gibi, Nokta dergisinde dört yıl önce tezgahlanan darbe planları ifşa edilmişti. Dergide yayımlanan darbe anlarında dikkat çeken bir olgu, teknelci kamplaşmaların en üst düzey komutanlar arasında da yansımaları bulduğudur.

Pentagon'un sesi Yasemin Çongar, TSK içindeki bu hiyerarşik çatırdamaların, ta Washington'dan duyulduğunu, izlendiğini açığa vuruyor. Sadece Çongar değil; gelecekte dış işleri bakanı olacağına kesin gözüyle bakılan ABD'li diplomat R.Halbrook, "İran'la diyalogun, ortak planlamalar noktasına geldiğini duyuyoruz. Bu, NATO'nun altını oyar." sözleriyle, TSK içindekileri farklı eğilimlerden haberdar olduklarının mesajını veriyor.

Tüm bu işaretler, TSK içinde de, teknelci kamplaşmanın yansımaları olduğuna kanıttır. Ve bu, pek yakında ABD ve NATO eliyle, TSK içinde çok geniş tasfiyelerin başlayacağını gösteriyor. Y.Çongar, Radikal'e verdiği röportajda, TSK içinde Rusya'ya duyulan, R.Halbrook ise İran'a duyulan sempattan bahsediyor. Her ikisinin ortak noktası, ABD ekseninden uzaklaşmaktır. Bu da, salt teknelci kamplaşmaların bile, hiyerarşik düzeni bozulan kurumları, nasıl hızlı bir şekilde ayrı eksenlere doğru fırlatabildiğinin resmidir. Bu tasfiye süreci, epeyce çatışmalı geçecektir. Ve 22 Temmuz seçimlerinin sonrasında, önceden daha çatışmalı, provokasyonlu, darbe tehditleriyle dolu günler başlayacaktır.

İç savaş süreci, teknelci egemenliğin politik aygıtının birbirini tasfiye yolunda kapışmalarıyla, daha da boyutlanacaktır. Darbelerle, tasfiyelerle, provokasyonlarla dolu olağan üstü karmaşık, alabildiğine sancılı, ama bir o kadar da devrimin büyük adımlarıyla dolu günlere girdik. Cüretle öne atılan, emekçilere cesaret aşıl原因 bir faaliyet, küçük güçlerle yürütülse bile, büyük sonuçlar doğuracaktır. Teknelciliğin bütün krizlerin toplamıyla boğuştuğu bugünlerde, tereddüt gösterenler, devrimci sezgilere sahip emekçilerce tasfiye edilecektir. Teknelci tasfiyelere, devrimde tereddüt gösterenlerin tasfiyesi eşlik edecektir. □

SEÇİMLERİ BOYKOT ÜZERİNE SÖYLEŞİ

Burjuvazi, hayatta kalabilmek için yine seçim yoluna gidiyor. 22 Temmuz tarihinde yapmayı planladığı genel seçimler için, izlemesi gereken Leninist politikayı konuşmak üzere, 9 Haziran akşamı, Mücadele Birliği Platformu olarak Ayı-şığı Sanat Merkezi'nde toplandık.

Leninistler, 1990'dan itibaren, devrimci durum ve iç savaş tespiti yapılırsa birlikte, artık emekçi yoksul halklar için parlamentonun bir umut kapısı olmaktan çıktığını ve çözümün seçimleri boykot ederek devrim mücadelesini yükseltmekten geçtiğini ortaya koymuş, o zamandan bu yana, somut durumdan yola çıkarak "Seçimleri Boykot" propagandası yürütmüştü. Özellikle son yıllarda devletin egemen güçleri arasında yükselen krizin gölgesinde, yeni ve güçlü bir hükümete ihtiyaç duyulmasıyla birlikte burjuvazi, yine "erken seçim" kartını sürdürdü ortaya. "Sağ" ve "sol" partilerin birleşmesi, ortak adaylar çıkarma vb politikalarla emekçileri sandığa çekmeye çalışan burjuva partilerin yanı sıra, küçük burjuvazi ve ortalama sol da bu seçimlere farklı alternatiflerle girmek için kolları sıvadı.

Bu ortamda Leninist Parti, içinde yaşadığımız iç savaş koşullarında parlamentonun işlevinin tamamen bittiğini ve bu süreçte devrimcilerin görevinin seçimleri boykot etmek ve burjuva parlamento yerine Demokratik Halk Devrimi ve Halk İktidarının propagandasını yapmak gerektiğini açıkladı. Bizler de bu konu üzerinde başladık tartışmamıza.

Söleşimizde ilk sözü alan, 1989'da belediye seçimlerine 9 siyasi çevrenin ortak göstermiş olduğu bağımsız sosyalist aday Yılmaz Ekşi oldu. İlk ele aldığı konu ise, 1989'da seçimlere aday gösterilerek katılma politikası izlenirken, 1990 ve sonrasında neden boykot politikasına geçildiği idi.

Yılmaz Ekşi özet olarak: 12 Eylül askeri faşist darbesinin ardından halkların içine gömüldüğü sessizlik ortamında, hiçbir örgütlenmenin, ya-

sal-politik çalışmanın yapılmadığı; yığınların pasifleştirildiği, politikaya uzak kaldığı koşullarda henüz yığınların parlamentodan umut kesmemiş olduklarını söyledi. İşçi ve emekçileri burjuva ideolojisi ve burjuva politikalarla uzaklaştırmak, onlara alternatif oluşturmak gerektiğini, bu koşullar altında seçimlere bağımsız adaylarla girildiğini, ancak, 90'dan sonra, somut durumun somut tahlili yapılarak devrimci durum tespiti yapıldığını. Bu dönemin artık kitlelerin yığınlar halinde eylemlere giriştiği bir dönem olduğunu vurguladı. "Emekçi yığınlar artık eskisi gibi yönetilmek istemediğini ortaya koyuyordu" diyen Yılmaz Ekşi, ekonomik krizlerin birbirini tetiklediğini, devrimci durumun iç savaşa evrilmeye başladığını söyledi. Ve parlamentonun, işçi ve emekçi sınıflar lehine politika üretebilecek bir kürsü olmaktan çıktığını; artık burjuva parlamentonun burjuva demokratik düzende olduğu gibi getirilerinin olmadığı saptandı. Bununla birlikte seçim politikasının "Boykot" olması gerektiği ortaya kondu.

Parlamentonun, 90'dan itibaren, emekçiler için işlevini yitirdiğini söyleyen Yılmaz Ekşi, bu koşullarda seçim-

lere katılmanın, "henüz parlamentonun emekçiler için işlevini yitirmediği" yanılması yaratacağının altını çizdi.

Bu parlamentonun burjuva demokratik bir parlamento olmadığını vurguladıktan sonra, 65 seçimlerinde 15 kişiyle meclise giren TİP ve 91 seçimlerinde 19 kişiyle meclise giren DEP'i örnek verdi. Bu iki örnekteki milletvekillerinin, "seçilmiş" ve "dokunulmaz" olmalarına rağmen uğradıkları fiili ve hukuksal saldırılar ve sonuçlarını anlattı. Sonuçta, bu parlamentonun herhangi bir "güç"ten yoksun, göstermelik bir parlamento olduğu vurgulandı.

Toplantıya katılan bir arkadaşımızın, IRA-ETA örneklerini vererek, Kürt hareketinin parlamento girerse hak ve özgürlüklerin kazanımında adımlar atılmasına yol açabileceğini söylemesi, beraberinde getirdiği tartışmalarla sohbeti canlandırdı. Ard arda söz alan dinleyiciler, adı geçen ülkelerde, yaşanan burjuva devrimler sonucu burjuva demokrasinin yaşanmış olduğunu, ancak, bizim topraklarımızda asla burjuva demokrasisi yaşanmadığını, aksine son 30 yılda yaşanan darbelerle ülkede faşizmin kurumsallaştığını ve faşizmle yönetildiği dile getirildi. Üstelik son dönemlerde yaşanan egemenlik krizinde de görüldüğü gibi ülkeyi yönetenin parlamento olmadığı söylendi.

Sonuç olarak gelinen nokta ise, 89-90 arası seçimler konusundaki politika değişiminin nedeninin, ülkelerimizin içinde bulunduğu koşulların değiştiği olduğunu, şimdi de seçim politikasının değişmesi için, ülkelerimizin içinde bulunduğu koşullarda köklü değişimler olması gerektiği oldu.

Daha sonra söz alan Vefa Serdar ise, Marksistlerin genel olarak seçimler konusunda neler düşündüklerini, Marks ve Lenin'in "genel oy" ve seçimler hakkındaki düşüncelerini aktardı bizlere. 1905 Devrimi öncesi Duma seçimlerinin hangi koşullarda desteklenip hangi koşullarda boykot edildiğini, bolşevik partinin deneyimlerini anlattı. Sonra da bu seçim döneminde Boykot politikasını nasıl yürütmemiz gerektiği konularına değindi. Afişler yapmak, bildiriler, kuşlar dağıtmanın yanı sıra, bulunduğumuz her ortamı seçimleri boykot etme ve alternatif olarak Demokratik Halk Devriminin propagandasını yapmamız gerektiği vurgulandı. □

"KÜRT HALKINA ÖZGÜRLÜK" DİYENLER GÖZALTINDA

**Kışkırtmalara, Linçlere, Provokasyonlara, Katliamlara Son
Kürt Halkına Özgürlük**

16 Haziran günü saat 13.30'da Genelkurmay'ın son açıklamaları başta olmak üzere, devrimcilere, demokratlara karşı açılmış savaşa karşı Taksim Tramvay durağında bir basın açıklaması yapmak isteyen Mücadele Birliği, Antikapitalist, BDSP, Devrimci Hareket, EHP, E-MEP, ESP, HKM, HÖC, İşçi Mücadelesi, ÖMP, SDP, SODAP, TÖP, ÜRÜN bileşenlerine polis saldırıdı.

"Kışkırtmalara, Linçlere, Provokasyonlara, Katliamlara Son Kürt Halkına Özgürlük" pankartı açan grup, "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Bijî Bratiya Gelan", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atmaya başladı. O esnada gruba yaklaşan Emniyet Müdürlüğü yetkilileri pankartı çekip almaya çalışarak, "Burada 'Kürt Halkına Özgürlük' yazıyor, buna izin vermeyiz" diyerek müdahale etti. O sırada çevik kuvvet ve sivil polisler tarafından kitlenin etrafı çevrildi. "Ne olursa olsun" bu basın açıklamasını yapacaklarını, Kürk halkının özgürlük hakkını savunacaklarını ve pankartı vermeyeceklerini söyleyen kitleye polis bir anda saldırdı. İlk olarak kitleye cop ve kalkanlarıyla vurarak saldıran polis, kitleyi çembere alarak coplarla saldırmaya devam etti.

Aralarında Mücadele Birliği

Platformu temsilcisi Vefa SERDAR ve açıklamaya katılan A.Rojda ŞENDUR, Melisa Sani ERES, Deniz TEMEL ve Orhan SARIGÜL'ün de yer aldığı onlarca kişinin darp edilerek gözaltına alınması, devletin bu süreçte Kürt halkına, yoksul, emekçi halka, devrimci ve demokratlara; kısacası kendi gibi düşünmeyen herkese karşı "topyekün savaş" açtığının somut göstergesidir. Devlet, bir sınır ötesi operasyona hazırlanırken, yaşadığımız topraklarda da Kürt halkının imhasına girişmiş durumda. Buna izin vermeyeceklerini, her koşulda ezilen halkın yanında olacaklarını söyleyen devrimci ve demokratlara da "destek verirseniz sonucu budur" mesajı vermeye çalışılıyor.

Her koşulda ezilen halklarla dayanışma halinde olacağımızı yineliyor ve buradan tekrar söylüyoruz: Kürt Halkına Özgürlük! Kışkırtmalara, Linçlere, Provokasyonlara, Katliamlara Son!

**GÖZALTILAR SERBEST
BIRAKILSIN!
KÜRT ULUSUNA KENDİ
KADERİNİ TAYİN HAKKI!
YAŞASIN HALKLARIN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

**MÜCADELE BİRLİĞİ
PLATFORMU**

KÜRESEL İÇ SAVAŞ YAYILIYOR

Küresel İç Savaş Yayılıyor

Günler öncesinden alınan polise önlemler ve katılımı engelleme çabalarına rağmen G8 zirvesini protesto eylemleri dün yapılan büyük yürüyüş ve mitinglerle başladı. Almanya'nın Rostock kentinde, iki koldan yapılan yürüyüş ve iki kolun birleştiği alanda yapılan mitingde, birçok ülkeden, 100 bini aşkın gösterici katıldı.

Birçok renkten grubun katıldığı gösteride kapitalizm karşıtı pankartlar ve sloganlar ön plandaydı.

Çeşitli anti-kapitalist gruplar tarafından İngilizce ve Almanca olarak "Başka Bir Dünya Mümkün", "Kapitalizmin Merkez Komitesini Böyle Selamlıyoruz!", "Kapitalizmi Tarihin Çöp Sepetine Atalım" gibi pankartlar taşındı.

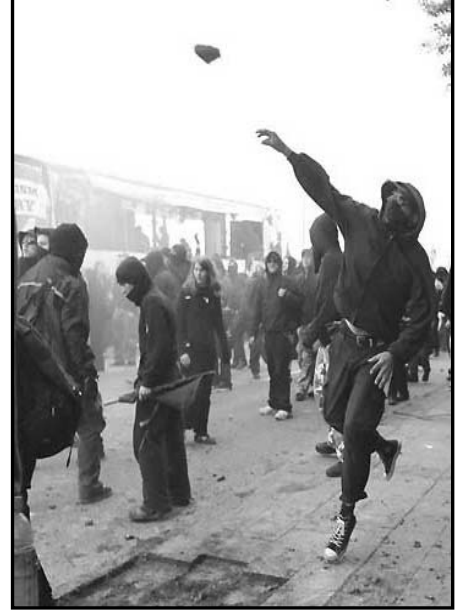
TKEP/L eyleme İngilizce "Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün" pankartı ile parti ve Che bayraklarıyla katıldı. Kara Bloğun hemen arkasında yürüyüş kolunda yerini alan TKEP/L korteji, sık sık

mücadele ve uluslararası dayanışma sloganlarını haykırdı.

Yürüyüş güzergahı boyunca, emperyalist şirketlerin, binalarına zarar gelmemesi için aldıkları önlemler ilgi çekici idi. Kimi binaların önüne barış simgeli bayraklar ve pankartlar asılmışken, kimilerinin ise bütün cam ve çerçeveleri kalın tahta ve demirlerle kapatılmıştı.

Yürüyüş, miting alanına kadar birkaç ufak sürtüşmenin dışında sakin geçti. Ama kıyamet, polis, Kara Bloğun miting alanına girişle beraber yaptığı saldırı ile koptu. Kitle bir anda G8 emperyalistlerine karşı biriktirdiği öfkeyle savaşmaya başladı.

Kara Bloktan bir grup eylemciye sert bir biçimde saldıran polise orada bulunan bütün eylemcilerin aynı sertlikteki cevabı gecikmedi ve miting alanı savaş alanına döndü. Bu dakikadan sonra gün boyunca göstericiler ve polis arasında miting alanının bir çok bölge-

sinde ve ara sokaklarda çatışmalar yaşandı. Saatlerce süren çatışmalarda yüzlerce göstericinin yanında 250'yi aşkın polis de atılan taşlar sonucu yaralandı. Sabah saatlerinde Eylem Organizasyon Komitesi'nin yaptığı açıklamaya göre 169 kişi gözaltına alındı.

KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR KAPİTALİZMİ ÖLDÜRÜN!

Almanya'dan Leninistler

NOT: Bu haber, www.istanbul.inymedia.org sitesinden alınarak haber niteliğinden dolayı yayınlanmıştır

ZİNCİRLERİMİZİ KIRALIM

Y.E. Mücadele Birliği: Merhaba bize bir işçi olarak biraz kendinizden, yaşam koşullarınızdan bahsedermisiniz?

İşçi: Ben 26 yaşında Tokat'lı bir işçiyim. Ama İstanbul'un yaşam koşulları bana ağır geldiği için Tokat'a dönmek zorunda kaldım. Orada kurbançılık yapıyorum. Yani büyük baş hayvan besliyorum. İstanbul'dayken tornacılık yapıyordum. Sabah 8.30, akşam 18.30 arası çalışıyordum. Çünkü bu meslek biraz ağır iş, demirle uğraştığımız için. Bekara ev vermek istemiyorlar. En son bir ev bulduk, hiç penceresi yok. Benim şu anda baktığım mallar (hayvanlar) bile daha iyi yerde kalıyor. Yerin altına doğru merdivenle iniliyor, rutubetli ve biz o tek odada iki kişi kalıyorduk.

Tornacılıkta ben usta olduğum halde 800 alıyordum. 150 kiraya veriyordum. Evde ev denirse. Mutfak olmadığı için lokantadan yiyordum. Bu da en az 300 ediyor. Temizlik vb. hamama gitmem gerekiyordu çünkü banyoda yoktu. Birde bizim iş biraz yağlı olduğu için mecbur haftada üç kez hamama gidiyordum. Oda yaklaşık 100 ediyordu. Elbiselemini yıkatma vs. derken 600-700 tek yaşamama rağmen gidiyordu. Kalan 100 YTL ile de dertlenip sigara alıyordum. Sosyal bir yaşantım yoktu. Ne zaman olarak, ne de madde olarak gezemiyordum. Ev uygun olmadığı için arkadaşlarımı da eve davet edemiyordum. Cumartesi tam gün dahil tek pazar kalıyordu bana, o da yarısı uyumakla geçiyordu çünkü iş yorucu.

Şimdi ailemin yanındayım. Daha sağlıklı ve daha huzurlu yaşadığımı düşünüyorum. Ama Tokat çok durgun. Bana göre insanlar geriler. Tartışacak kimseyi bulamıyorum. Kitap istesem, söyleşmek istesem,

gündemi takip etmek istesem bu olanaklar da yok. Gerilediğimi hissediyorum. O anlamda İstanbul daha iyi idi.

Y.E. Mücadele Birliği: 2007 1 Mayıs'ında Taksim'e yönelen kitlelerle ilgili ne düşünüyorsunuz?

İşçi: Çok iyi bir kitle bu sene Taksim'e çıktı. Uyandılar, keşke daha önce bu olsaydı. Katılmayanlar "keşke bizde orada olsaydık" dediler. Her sene böyle olmasını isterim. Bir işçi olarak devletin verdiği yerde değil, işçilerin olmak istediği yerde Taksim'de olmasını isterim. Seneye daha fazla katılım olacağını düşünüyorum. Her ne kadar Muammer Güler bağırıp çağırda da, vermeyeceğiz etmeyeceğiz diye. İşçi sınıfı yolu açtı ve kazanıldı.

Y.E. Mücadele Birliği: Her yıl Mücadele Birliği Platformunun Taksim'e çıktığını biliyor muydunuz?

İşçi: Evet biliyorum. Hatta katılmıştım da 2005'te.

Y.E. Mücadele Birliği: Bu yıl 2007'de kitlelerin Taksim'e yönelmesinde Mücadele birliğinin etkisini nasıl değerlendiriyorsunuz?

İşçi: Diğerleri önceki yıllarda hep 30. yıl dediler çıkmama gerekçesi olarak ama insanların yüreğinde Taksim vardı. 30 önemli değil, 25'de olabilirdi, 27'de, 31'de. Önceden Şişli'ye, Kadıköy'e hatta Kartal'a gidiyorlardı ama 1 Mayıs'ın yeri orası değil. Mücadele Birliği Platformu inat etti, her yıl uğraştı ve sonunda çıkıldı. Bir de sendikaları dinlemeyebilirlerdi. Mücadele Birliği Platformu böyle yaptı mesela.

Y.E. Mücadele Birliği: 2008 1 Mayıs'ı için neler söyleyebilirsiniz?

İşçi: Halkın tutarlılığını çok iyi görmek lazım. Korkmadan, kaçmadan, inatla Taksim'e gidildi. Bence 2008'de daha da kararlı daha da kitlel olunacak Taksim'de. Ve son olarak işçi arkadaşlarıma "zincirlerimizi kiralım" diyorum. 1 Mayıs 2008'de görüşmek üzere.

Y.E. Mücadele Birliği: Biliyorsun yakında seçimler var. Bir işçi olarak seçimlerden çıkan sonuç ne olursa olsun oradakilerin seni temsil edebileceğini, senin sorunlarına çözüm olabileceğini düşünüyor musun?

İşçi: Benim için seçimlerin hiçbir önemi yok. A partisi de B partisi de bu çarkın dönmesine hizmet edecek. Sonuçta anayasayı değiştirecek halleri yok. Bunu deneseler bile cunta gelir. Bence sistemi yıkmamız gerekiyor. Biz kendi kendimizi çok güzel yönetiriz. Beni bu partiler anlayamaz. Onlar bu sistemi korumak ve devamını sağlamak için geliyorlar. En azından meclis şu anda buna hizmet ediyor. Bu düzeni değiştirebilmek için halkımıza da seçimleri boykot etmelerini öneriyorum. Geçen seçimler örneğin 13 milyon insan oy vermedi. Bu insanlar bilinçliler. Bu kadar kesim kendi iktidarını kurabilir bile. Bu sene daha çok boykot eden olacağını tahmin ediyorum.

Y.E. Mücadele Birliği: Bize vakit ayırdığınız için çok teşekkür ederim.

İşçi: Ben de size teşekkür ederim.

Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

SAVAŞI ÖNLEYECEK TE

Bir siyasi parti ya da hareket için programının, politikalarının, düşüncelerinin bizat yaşamın içinde ve olaylar tarafından doğrulanmasından daha önemli ne olabilir? Hiç bir şey ya da çok az şey. Tek tek bireyler değil ama onbinlerle, milyonlarla ölçülen kitleler söz konusu olduğunda bir partinin program ve politikaları ancak pratik tarafından sınılandıktan ve bu sınavdan başarıyla geçtikleri andan itibaren benimsenirler. Devrimci komünist bir parti için bunun ne kadar önemli olduğunu ayrıca belirtmeye gerek yok. Çünkü bilinir ki, devrimci teori, devrimci politikalar ancak ezilen sınıflar tarafından benimsendikten sonra yıkıcı güç haline gelirler. Denilebilir ki, bir komünist partinin -aslında tüm siyasal partilerin de denebilir- tüm çabası işleri bu noktaya getirmeye yöneliktir. Ancak bunun az-çok uzun bir süreç ve çaba gerektirdiğini; sürecin pek çok farklı aşamalardan geçmek zorunda olduğunu da belirtmekte yarar var.

İşte şimdi Leninist Parti'nin böyle bir aşamanın içinden geçmekte olduğunu rahatlıkla ileri sürebiliriz. Olayların gündemi takip etmeyi bile neredeyse olanaksız hale getiren bir hızla geliştiği Türkiye ve K. Kürdistan'da Leninist Parti, aylar öncesinden gelişmelerin bugün geldiği noktayı işaret etmişti. Leninist Parti, en son Mart ayının başında proletaryayı ve devrimci güçleri egemen güçlerin planları hakkında uyarıyor ve devletin konumunu güçlendirmek isteyen bir kısım güçlerin Kürt halkının özgürlük savaşını tamamen askeri zor yöntemleriyle bastırarak; devrimin birleşik güçlerini ezerek bu amaçlarına ulaşmaya çalıştıklarına; böyle bir durumda aralarındaki tüm çelişki ve çatışmalara karşın hepsinin "birlik" içinde hareket edeceklerine işaret ediyordu.

Burjuva düzen için büyük bir dönüm-kınlma noktasına işaret eden

bütün bu gelişmeler Leninist Partinin görüşlerini doğruladı mı? Evet, hem de harfi harfine doğruladı. İlk önce, savaş düşüncesine "mesafeli" olduğu sanılan TÜSIAD "güvenliğin birinci planda" olduğunu açıklayarak savaşa yeşil ışık yaktı. Arkasından yakın zamana kadar saç saça baş başa tutuşmuş olan Ordu ile Hükümet 12 Haziran'da yaptıkları toplantının sonunda Kürt halkına karşı girişilecek bir savaş ve işgal hareketi konusunda aralarında tam bir "birlik" olduğunu ilan ettiler. Karşı devrimin farklı kesimleri arasındaki bu yakınlaşmanın ilk meyvesi, birleşik devrim güçlerine karşı savaşta polise sonsuz yetkiler tanıyan bir yasa oldu. Ne AB şalı ne de "demokratikleşme" yalanları teknelci sermaye sınıfını böyle bir yasayı çıkarmaktan alıkoymadı. Bu daha bir ilk adımdır; arkası gelecek.

Burada kim kime boyun eğdi ya da kim kimin çizgisine geldi gibi soruların proletaryanın izleyeceği politikalar açısından bir önemi yok. Şunun da altını çizelim: Karşı devrim cephesinin farklı kesimleri arasında devrim karşı dün ilan edilen "birlik" bunların arasındaki tüm çelişki ve çatışmaların ebediyen ortadan kalktığı anlamına gelmiyor. Aksine, devrimin gücüne, izleyeceği yol ve göstereceği gelişim çizgisine bağlı olarak bu "birlik" in ilk darbeye tuzla buz olacağını şimdiden söyleyebiliriz.

SAVAŞ KAPIDA

Yakın zamana kadar bir olasılık olarak görülen savaş, bugün artık kapıda. Geniş halk kitlelerinin yamsalsal çıkarlarına aykırı olduğu için amaç ve eylemlerinin gerçek içeriğini hiç bir zaman açıklamayan burjuva karşı devrim şimdi de Kürdistan topraklarını "tatbikat" adı altında tank ve top atışlarıyla bombalıyor. Bu somut gerçeğe bakarak, açıkça ilan etmemiş de olsa, Türk Ordusu tank

ve top ateşi, özel tim operasyonları, yasak bölge ilanı ve seferberlik uygulamaları ile savaşı başlatmış diyebiliriz. Sadece gerçeğe bakmaktan korkanlar Türkiye'nin henüz açık bir savaş ilanı yapmadığını ileri sürerek bunun bir savaş olmadığını iddia edebilirler. Ama gerçeğe gözleri kapamanın, damdaki hırsızın çıkardığı gürültüye "kedidir kedi" diyerek kendini kandırmanın kimseye yararı olmaz.

Nasıl ki, devrim bütün bir tarihsel gelişme tarafından hazırlanmış güçlü nedenler sonucu patlak verirse savaşlar da güçlü tarihsel nedenler tarafından hazırlanır. Türk teknelci sermayesi bu savaşa keyfi nedenlerle değil, kendi varlık koşulları kendisini buna zorladığı için giriyor. Türkiye teknelci kapitalist düzeni tarihinin en derin, en şiddetli ve en yıkıcı bunalımını yaşıyor. Teknelci sermaye sınıfı açısından sorun artık varlık-yokluk sorunu olarak kendini ortaya koyuyor. Türk devleti -kendilerinin pek sevdiği kavramla söylersek "son Türk devleti"- caydırıcı etkisi ortadan kalkmış güçsüz bir devlet görünümünde. Teknelci sermaye sınıfı yanından emin değil, geleceğini ne görebiliyor ne de kestirebiliyor. Bu durumdan nasıl çıkılabilir? Teknelci sermaye sınıfı bu soruya "devrimi ezerek" yanıtı veriyor. Ancak bu hedefine ulaştığında kendini güvende hissedebileceğini, önünü görebileceğini hesaplıyor. Teknelci sermaye sınıfının etkili bir ismi bu durumu şu sözlerle özetliyor: Ekonomi bozulur-düzelir; borsa iner-çıkarak; para gider-gelir; ama güvenlik öyle değildir. Dengesini yitirmiş halde çılgınca adımlar atmaya hazırlanan faşist devlete ve Orduya teknelci sermaye sınıfının yeşil ışık yakmasının nedeni bu.

Faşist devlet ve teknelci sermaye sınıfı, düzenin selametini güvence altına almak için öncelikle birleşik devrimi ezmek gerektiğini; bu hedefe u-

K YOL: HALK İKTİDARI

laşmak için ilk adımın Kürt halkının özgürlük savaşını bastırmak; G.Kürdistan'da bir "Kürt Devleti"nin kurulmasını önlemek; oluşturulacak bu savaş koşullarından yararlanarak birleşik devrimci güçleri dağıtmak zorunda olduğunu düşünüyor. Kapıyı çalan, hatta bir anlamda başlamış diyebileceğimiz savaş ve işgal hareketi işte bu güçlü toplumsal-siyasal koşullar zemini üzerinde yükseliyor.

SAVAŞ ÖNLENEBİLİR Mİ?

Bu soruya yanıtımız "evet önlenbilir" şeklinde olacaktır. Ama bu yanıtın koşulları var. Bu koşulların başında tekelci sermaye sınıfını savaş ve işgal hareketine zorlayan nedenleri kavramak geliyor. Bu koşullar kavrandığında şu gerçeği anında karşımızda buluyoruz: Savaş ve işgal hareketi yukarıda ortaya koyduğumuz güçlü nedenlere dayandığı için tekelci sermaye sınıfını ve faşist devleti "savaşa hayır" gibi naif sloganlar etrafında örgütlenecek barışçıl kitle gösterileriyle bir savaşa girişmekten alıkoymak mümkün değildir. Tıpkı milyonlarca insanın katıldığı "barışçıl" kitle gösterilerinin ABD ve İngiliz emperyalistlerini Irak'ı işgal savaşından vazgeçirememesi gibi. Bilindiği gibi, Irak'ın işgali öncesinde tüm dünyada milyonlarca insanın savaşa karşı sokağa dökülmesine rağmen emperyalistler savaş kararlarından vazgeçemediler. Milyonlarca insanın katıldığı bu kitle gösterileri, emperyalist ya da gerici bir savaşın barışçıl gösterilerle nasıl önlenemeyeceğinin parlak birer örneği oldular.

Buradan çıkarılacak en önemli derslerden biri, dünya burjuvazisinin, yaşamsal çıkarlar söz konusu olduğunda, barışçıl kitle gösterilerini dikkate almadığıdır. Günlük yaşamda bu saptamayı doğrulayacak sayısız somut olguya rastlamak mümkün. Kendini ve emekçi sınıfları al-

datmak istemeyen bir devrimci parti yaşamın bu derslerini, bu gerçekleri kitlelere çekinmeden anlatabilmelidir. Sınıf savaşının bu altın değerindeki dersleri önümüzde dururken kitleleri, savaşı önlemek üzere, "savaşa hayır" ya da "halkların kardeşliği" sloganları etrafında barışçıl gösterilere çağırarak onların enerji ve öfkelerini boşa harcamaktan başka bir anlam taşımaz. Savaş böyle önlenmez.

Fakat savaş devrimci politikalarla önlenbilir. Savaşa karşı proletaryanın devrimci sınıf politikalarının özü savaşın ortaya çıkaracağı koşullardan iktidarı ele geçirmek için yararlanmaya dayanır. Proletarya, kendi bağımsız sınıf çizgisini izlemek, tarihsel devrimci görevlerine sadık kalmak ve bütün emekçi sınıfların gerçek öncüsü olarak davranmak istiyorsa başka türlü hareket edemez. Her devrim gibi savaşlar da toplumların yaşamında bir dönüm noktası oluştururlar. Toplumlar bu dönüm noktalarında temellerinden sarsılır, milyonlarca insan politik yaşama uyanır, savaşın getirdiği yıkım ve felaketler bazılarını yıkıma uğrattırırken çok geniş bir kesimi de çelikleştirir. Bu koşullarda toplumun daha geniş kesimi burjuvaziye ve onun toplumsal düzenime karşı kararlılık düzeyi sürekli yükselen bir mücadeleye atılır. Bu koşullar proletaryanın halk kitleleriyle birlikte iktidarı ele geçirebilmesi için son derece uygun bir ortam hazırlar.

Proletarya, sistemin krizinin derinleştiği, burjuva hükümetin zayıfladığı, burjuva devlet kurumlarının işlemez hale geldiği, burjuva sınıfın moralinin bozulduğu koşullarda devrimci eylemini yükselterek, iç savaş şiddetlendirerek burjuva egemenliği yıkmak ve halk iktidarını kurmak için mücadele etmelidir. Başka bir ifadeyle, burjuvazi ve faşist

devlet kendi gücünü ve bütün toplumun gücünü bir "dış" savaşta tüketirken proletarya da emekçi sınıfların başına geçerek burjuva sınıf egemenliğini devirmeye ve halk iktidarını kurmaya çalışmalıdır. Bütün gerici savaşlar karşısında proletaryanın izleyeceği leninist politikaların özü budur. Bunun anlamı gayet açıktır: Proletarya ve halk kitleleri burjuvazinin, faşist devletin savaş politikasına iç savaşla, iç savaş yükselterek yanıt vermelidir.

Demek ki, faşist devletin G.Kürdistan'a karşı hazırlandığı savaş ve işgal hareketi karşısında devrimci komünist sınıfa layık olmak isteyenlerin yapması gereken çağrı "savaşa hayır" ya da "halkların kardeşliği" gibi sloganlar değil, bütün iktidarın ele geçirilmesi ve bir halk iktidarının kurulması çağrısı olmalıdır. Savaş önlemenin yolu da budur. Çünkü burjuvazi bir savaştan ancak bu savaşın kendisine iktidarını kaybettireceğini anladığı zaman vazgeçebilir. "Savaşa hayır" eksenli kitle gösterilerinin burjuvaziye böyle bir korkuyu yaşatmayacağını ayrıca belirtmeye gerek yok. Buna karşılık, proletaryanın emekçi sınıfların başına geçerek iç savaş yükseltmesi ve iktidara yürümesi, iktidarın fethiyle sonuçlanmasa bile en azından, burjuvaziyi bir savaşa girmekten alıkoymacaktır.

İşte bu nedenlerden dolayı, proletarya başladı-başlayacak noktadaki savaşa karşı "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı" ve "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarıyla Halk İktidarı hedefine yürümelidir. Sadece savaşı önlemenin değil, ama bütün emekçi sınıfları proletaryanın etrafında toplamanın ve burjuva sınıf egemenliğine karşı savaştırmanın yolu da budur.□

GAZİ HALK ŞÖLENİ'NDE "SEÇİMLERİ BOYKOT ET" ÇAĞRISI

Bu yıl, Gazi Mahallesi'nde, ikincisi düzenlenen Gazi Halk Şöleni'nde, bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak yerimizi aldık. Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi ve Mücadele Birliği Pankartları ve standlarıyla katıldık bu şölene. Deniz tişörtleriyle katıldığımız şöleninde, ayrıca "Seçimleri Boykot Et, Mücadele Birliği" pankartı astık. Gazi'nin emekçi halkını seçimlerde tek gerçek devrimci politika olan "Boykot" a çağırarak için, piknik yapan aileleri tek tek dolaşarak bildirilerimizi dağıttık.

20 civarı sanatçı ve grubun gönüllü olarak sahne aldığı Halk Şöleni'nde, Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nin çağrısıyla, Emeğe Ezgi Müzik Grubu da yer alarak kitleyi çoş-

turdu.. Kendi parçalarını seslendiren Emeğe Ezgi'nin konseri sırasında, sık sık "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla", "Seçimleri Boykot Et, Devrim İçin Savaş", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları atıldı.

Akşamın geç saatlerine kadar kaldığımız şöleninde, standımızda ve elden Mücadele Birliği dergisi satışlarının yanı sıra üzerinde Denizlerin resimleri bulunan kart ve tişörtlerin de satışını yaptık.

SEÇİMLERİ BOYKOT ET DEVİRİM İÇİN MÜCADELEYİ YÜKSELT

Üzerinde yaşadığımız topraklarda devrimci durum günden güne olgunlaşıyor. Devletin en tepesindeki çelişki ve çatışmalar, her olayda kendisini gösteriyor. Sistemin tıkandığı, işleyemez duruma geldiği, devletin en yetkili ağızlarından ifade ediliyor. Sistemi krizden çıkarmak için atılan her adım, krizi biraz daha derinleştirmekle sonuçlanıyor. İşte bu ortamda gündeme getirilen seçim, sistemden umudunu kesmiş olan milyonlarca insanı, işçi sınıfı ve emekçi halkları yeniden parlamentoya bağlamak, bu şekilde sistemin derinleşen krizini hiç değilse bir süreliğine durdurabilmek içindir.

Devrimin bu derece yükseliş içinde olduğu koşullarda, kitleleri seçime katılmaya çağırarak, onları önlerine konan seçim sandıklarının, listelerinin vb. peşinden koşmaya çalışarak en hafif tabiriyle, Lenin'in deyişiyle, "parlamentar ahlaklık"tır, başka bir şey değil. Devrim mücadelesine çoktan sırtını çevirmiş olan reformizm ve

hızla aynı kulvara giren oportünizm, sistemden ve parlamentodan kopuş içerisinde olan kitleleri, seçime katılmaya çağırarak, burjuvazinin ekmeğine yağ sürüyor.

Bugün, hangi taktikle olursa olsun, kitleleri devrimci bir alternatifte yöneltmeyip, onlara seçime katılmalarını telkin etmek, hasta yatağında kıvranan burjuvaziye kan taşımak anlamına gelecektir. O parlamentoya girilse bile bu devrimin gelişimine hizmet etmeyecek, tam tersine burjuvazinin kitleleri bir süre daha oyalamasına neden olacaktır.

Devrimci durum koşullarında, tek doğru, devrimci politika seçimlerin boykot edilmesidir. Burjuva partilerine güvenmeyen, parlamentodan umudunu kesmiş ve devrimci bir hareketlilik içinde olan yığınların, işçilerin, emekçilerin, yoksul Kürt halkının, somut ve güncel görevi seçimleri boykot etmek, devrim için mücadeleyi yükseltmektir. Koşullar, hiçbir dönem, burjuvazi arasındaki çatlaklara dolup, onu büyütme için bu denli uygun olmamıştır.

Bir devrimle burjuvazinin iktidarına son verip, demokratik bir halk iktidarı kurmak için, mücadeleyi yükseltelim.

**BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK
KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK**

“Ben Seçimleri Boykot Ediyorum Oy Moy Yok”

Y.E. Mücadele Birliği: Merhaba bize biraz kendinizden, yaşamınızdan bahseder misiniz?

1. İşçi: 30 yaşında bir ev hanımıyım. Ama evlenmeden önce fabrikalarda çeşitli işlerde çalıştım. Evlenince çocuklar nedeniyle (Biri 11 yaşında erkek, diğeri 6 yaşında kız iki çocuğum var) çalışmadım. Son günlerde gece işi buldum. Mahallede diğer kadınlarla birlikte matbaada çalışıyorum. Kozmetik ürünlerinin paketlerini katlıyoruz. Sigorta yok, yol-yemek onlardan ama çalışma saatleri 12 saati geçiyor. Gece 21.00'da iş başı, sabah 09.00'da paydos. Ama genellikle sabah 10-10.30'u buluyor. Çalışma şartları hiçte iyi değil hatta düzensiz, aldığımız parada 15-20 YTL arasında, hiçbir şeye yetmiyor. Ama ne yapalım hayat koşulları bizi zorluyor. Ben de tertipli, düzenli, saati belli, parası daha iyi bir işte çalışmayı isterim, ancak bu işsizlikte zor.

2. İşçi: Ben de fabrikada çalışıyorum. Gözümüzün önünde kadınlara asıldılar. “Tanıdığınız dul biri var mı?” diye sordular. Bizler kızınca evlenmek için deyip kıvırdılar. Bir işçi arkadaş çok ihtiyacınız varsa kendi eşlerinize sorun deyip (evlenmek isteyenin yanındakilere) lafı kesti. Ya-

ni çalışma koşulları her açıdan sağlıksız. Toplum ahlaki çöküntü içinde. Ardından aynı işçi arkadaş “biz buraya çalışmaya geliyoruz, özel hayatımızı paylaşmaya, millete eş bulmaya değil” dedi.

1. İşçi: Bir gece yine çalışırken yanımdaki arkadaş benimle yaşadığı acıları paylaştı. Daha o gün tanışmıştık ama sanki çok önceden tanışıyormuşuz gibi sohbetimiz oldu. Ailesiyle ilgili yaşadığı acı olayları paylaşırken birde baktım gözünden yaşlar dökülüyor. Ben de dayanamayıp ağlamaya başladım. Biraz duygusalımdır. Yani işçiler böylesine güzel anları, dostlukları paylaşabiliyor. Ama her işçi aynı bilinçte değil. Şikayet edip fazla para almaya bile çalışabiliyorlar. Çok değişik karakterde insanlarla karşılaşabiliyoruz.

Y.E. Mücadele Birliği: 1 Mayıs 2007 ile ilgili neler düşünüyorsunuz?

1. İşçi: 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkılmasına kesinlikle katılıyorum. Ama şu da var ki korkuyorum. Nedeni polislerin yaptığı işkencelerden, dövmelelerinden korkuyorum. Eşim katıldı ancak onun gitmesine dahi çok endişelendim. Aslında herkes için endişeleniyorum ama kabul etmeliyim ki eşim biraz daha fazla. Eşim de

“benim bir yerime bir şey olmuş, bir şey mi, orada hepimize bir şey olabilir” diyor. Herkesi düşünüyor benim eşim. Bu düşüncesi çok asil ama ben de düşüncelerine katılsam da çok korkuyorum.

Geçen yıllara göre bu yıl çok çok önemliydi. İyi geçti. Bence bu diğerlerinin çıkması artık bir denemeydi; ya tutarsa dediler. İyide oldu. Kendi tabanları, kitleleri sormuştur. “Taksim deyip deyip niye çıkmıyoruz” diye, belki de bu onları zorladı. Ben Mücadele Birliği olarak sizleri tanıyorum. Her sene bu zor görevi tek başınıza yerine getirdiğinizi biliyorum. Ve gerçekten size saygı duyuyorum.

Y.E. Mücadele Birliği: Önümüzde seçimler var; bu konuda neler söyleyeceksiniz?

1. İşçi: Ben seçimleri boykot ediyorum. Oy moy yok. Mesela AKP indi, CHP çıktı ne değişecek hükümet değişecek ama iktidar aynı iktidar... Ama hala AKP'den ya da diğerlerinden bir şey bekleyenler de var. Çok cahiller gerçekten...

Ancak çoğunluk seçimlere ilgisiz umudunu kesmiş durumda. Ben bir Kürt değilim ama oy verecek olsaydım DEHAP'a verirdim. Ama ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar bu faşist meclisten onlar için de iyi bir şey çıkmaz. Ancak operasyon, olağanüstü hal veya katliam kararları çıkar. Bu iş seçimle değil, mücadeleye olur.

Çözümün işçilerin emekçilerin hep beraber olmasında, birlikte birbirine destek olarak geleceğini düşünüyorum.

İktelli'den İşçiler

ANTEP AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ EMEKÇİSİ GÖZALTINA ALINDI

Antep Ayışığı Sanat Merkezi emekçisi Memik KILINÇ gözaltına alındı.

Antep Ayışığı Sanat Merkezi emekçisi Memik KILINÇ, işçi sınıfı-

nın birlik mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta önceki yıllarda da olduğu gibi yine Taksim Meydanı'ndaydı. Kızıl Meydan'da polisin saldırısı sonrası yaralan-

mış ve gözaltına alınmıştı.

Kılınç 11 Haziran günü, açılmış olan dava ile ilgili olarak ifadesi alınacağı gerekçesi ile gözaltına alındı ve savcılığa çıkarıldıktan sonra serbest bırakıldı.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

**TAKSİM'DE ISRAR
DEVİRİMDE ISRARDIR!**

GAZİ MAHALLESİ'NDE 15-16 HAZİRAN EYLEMİ

15-16 Haziran Ayaklanması, 38. yılında Gazi Mahallesi'nde yapılan eylemlerle selamlandı. İlk eylem Elmabahçesi işçi havzasında yapıldı. Paydos saatinde, bir araya gelen okurlarımız, üzerinde "15-16 Haziran Ruhuyla Halk İktidarını Kurmak İçin Savaşalım-Mücadele Birliği Platformu" yazan pankartlarını açıp, sloganlarla fabrikaların bulunduğu alanda yürüyüşe başladılar. İşçilere sık sık ajitasyonlar çekilip, son süreçte Kürdistan'a planlanan saldırılara karşı durmak gerektiği, F tipi zindanlarda saldırıların sürdüğü, yaklaşan seçimlerin boykot politikasıyla karşılanması gerektiği ve işçilerin iktidarı almak için 15-16 Haziran ruhuyla savaşması gerektiği vurgulandı. İşçilerin yakından izlediği eylemde, yoldan geçen işçilere bildiriler dağıtıldı ve eylem alkışlarla sona erdirildi. Buradan Gazi Mahallesi son durağına gelen eylemciler, bu kez pankartlarını bu-

rada açık Gazi Mahallesi'ne içine kadar yürüyüş yaptılar. Gazi halkının eyleme olan ilgisi her zamanki gibi çok iyi idi. Eylem Gazi halkına çekilen ajitasyonlarla ve atılan sloganlarla son buldu. □

ZAFER 15-16 HAZİRAN RUHUyla SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK

Sanlı 15-16 Haziran Ayaklanmasını Devrimci İşçi Komiteleri olarak, 15 Haziran günü, İMES Sanayi Sitesi'nden selamladık.

15 Haziran sabahı, işçilerin işbaşı yapacakları saatte, İMES Sanayi Sitesi'nin A Girişi'ne "Zafer, 15-16 Haziran Ruhuyla Savaşan İşçilerle Gelecek / Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)" pankartı astık.

Uzun süre orada kalan pankartımız, sabah mesaisinde işyerlerine gelen tüm işçileri karşıladı.

YAŞASIN 15-16 HAZİRAN AYAKLANMASI!
YENİ EVREDE YENİ 15-16 HAZİRANLAR YARATALIM!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Sangazi'den Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)

ESKİŞEHİR'DE MEMURLARIN EK ZAM EYLEMİ

Eskişehir Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi kamu çalışanları olarak, 7 Haziran Perşembe günü saat 12:45 de, Kızılay İşhanı'nın önünden, "Kahrolsun ABD, İşbirlikçi AKP", "Sefaletle teslim olmayacağız", "Toplu Görüşme Değil Toplu Sözleşme" sloganlarıyla başlattığımız eylem Hamam Yolu, Yapı Kredi Bankasının Önünde, KESK Dönem Sözcüsü Ayhan Gürlerin yaptığı basın açıklamasıyla sona erdi.

Yapılan basın açıklamasında; "Bu dönemde emeğiyle geçinenlerin ücretlerinin düşmesi yanı sıra, yararlandıkları temel mal ve hizmetlerin değeri de katlanarak artmıştır. IMF ile yapılan uzun dönemli anlaşmalar gereği, ekonomik istikrarın tüm yükü emekçilerin sırtına bindirilmiş, faizlerin ödenmesi ve faiz dışı hedefinin tutturulması adına, emekçiler sefalet ücretlerine mahkum edilmiştir. Dahası, hükümetin ekonomik hedeflere göre verdiği zamlar ile gerçekleşen enflasyon arasındaki kayıpların sistematik olarak yükseltilmesini de beraberinde getirmiştir. AKP hükümeti seçim gürlütüsü içinde emekçilerin taleplerine kulaklarını tıkamayı bırakarak, enflasyon karşısındaki kayıplarımızı telafi etmeli ve %6 olarak belirlenen büyümeden, emekçilere ve işçilere de bu büyüme payından vermelidir. AKP hükümetinin, uyguladığı emek ve halk düşmanı programa rağmen, ekonomide pembe tablolar çizdiğini, ilk 6 aylık dönemde yaptığı yüzde 3'lük zammın enflasyon karşısında ilk 3 ayda eridiğini ileri sürerek, birkaç gün önce açıklanan enflasyon rakamları ilk 5 ayda tüketici fiyatlarındaki enflasyon oranının % 4.12 olduğunun görüldüğü, buna karşılık hükümet memura ilk 6 aylık için yüzde 3'lük bir zammı reva görmüştür. Görülen o ki, ilk resmi rakamlara göre de hükümetin verdiği zam enflasyon karşısında erimştir. Bu nedenle memura hükümet ek zam vermek zorundadır. Hükümetler artık kamu çalışanlarını sefalet ücretlerine mahkum etmek yerine, emekçilerle toplu sözleşme masasına oturmalıdır."

Ayrıca Maliye Bakanı Kemal UNAKITAN'ın Eskişehir 1. sıradan aday gösterilmesine de, "Babalar gibi Satarım" diyerek özelleştirmelerde gösterdiği tavır nedeniyle tepki göstererek, atılan Hükümet karşıtı sloganlarla basın açıklaması bitirildi.

Tarihi süreç de göstermiştir ki, en küçük ekonomik kazançlar bile, ancak ve ancak, savaşarak, bedeller verilerek elde edinilmiştir ve elde edinen bu kazanımlar, daha sonrasında katmerli bir şekilde geri alınmıştır.

Bu nedenle, insanca ve özgürce yaşamının zorunluluğu olan sosyalist sistemin iktidarı kurmadan, bu taleplerin, eskiden, yıpranan ve parçalanması gereken, kapitalist sistemin veremeyeceğini, verse bile, mantığı daha fazla kar etmek olduğu için, sonradan elde edilen hakların, bugün olduğu gibi fazlasıyla geri alınacağı bilinciyle, "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir" şiarıyla, iktidar hedefi olarak alınmalıdır.

ESKİŞEHİR MÜCADELE BİRLİĞİ

"ORTA YAŞ İŞSİZLER" ALARMI!!

genç kalabalıklar, tekelci sermayenin alıştığı bir gerçeklik. Bu durumu, belli bir dereceye kadar sürdürülebilir buluyor. Ne de olsa çalışma yaşamını hiç tanımadan sokaklarda ki işsizler ordusuna katılan genç kesimler, örgütlü hareket ve mücadele etme tecrübesinden mahrum oluyorlar. Dahası, aileler bu gençlerin geçimlerini

İşsizlik sorununu bir çok kez ele aldık. Bunun nedeni basit: Türkiye tekelci kapitalizminin içinde bulunduğu yapısal kriz, taşınması ve sürdürülmesi imkansız bir işsizlik yaratıyor. Görevi, tekelci sermayenin yalanlarına uygun pespembe tablolar çizmekten ibaret olan Türkiye İstatistik Kurumu'nun ifade ettiklerinin tersine, son birkaç yılda işsizler kalabalığının a-normal ölçülerde ve tempoda büyüdüğü biliniyor. Rakamların dile getirmekte yetersiz kaldığı sosyal ve bireysel yıkımın boyutlarını ise ancak "felaket" terimi açıklayabilir. Bu topraklarda işsizlik sorunu, devrimin kaldıraçtır.

Burjuva sınıf da işsizlik konusuyla yakından ilgilenmeye başladı. Burjuvalar servet birikimlerini ve sosyal konumlarını tehlikeye düşürmediği sürece, hiçbir sosyal sorunu gündemlerine almazlar. Nitekim, mala karşı (servete karşı diye okuyun) işlenen suçlarda, sadece son bir yıl içinde görülen %60 artış, onlar için korkutucu sonuçlara neden oluyor.

Yakın zamana dek, güvenliği zor sağlanan kalabalık merkezler ve kimi semtlerle sınırlı kalan, kapkaç-gasp-hırsızlık olayları, bu günlerde şehirlerin hemen bütün köşelerine yayılmış durumda. Daha dün kadar, güvenli olduğu sanılan zengin semtlerinde, yollarında, güpegündüz yaşanan olaylar, hızla yayılan sosyal yangının burjuva mekanları da sardığına işaret. Burjuvazi, sokakta yürüyemez hale gelecekleri günlerin hiç de uzakta olmadığını; buldukları mekanların aç sınıflar tarafından yavaş yavaş kuşatıldığını hissediyor ve paniğe kapılıyor. Her sosyal sorunda olduğu gibi, aklına gelen tek çözümlü haykırıyor: Daha fazla polis, daha fazla ceza, daha fazla zindan!

Gözden Kaçan Bir Rapor

İşsizlik sorununda önemli bir başka gelişmeyi de, Türkiye Ekonomi Politikaları Araştırma Vakfı(TEPAV) haber veri-

yor. TÜSİAD'ın bir alt birimi olarak varlığını sürdüren vakıf, ekonomik gelişmelerin sınıf savaşımına etkilerini ele alan çalışmalara imza atıyor. TEPAV, yakın zamanda yaptığı bir araştırmanın sonuçlarını açıkladı, fakat bu sonuçlar bazı gazetelerin arka sayfalarında küçük bir yer bulabildi. Sonuçlar, "Politika Notu" başlığı altında şöyle özetlenmiş:

"Orta yaşlılar arasında işsizlik, diğer yaş gruplarına kıyasla daha hızlı artmaktadır. Türk ekonomisi, ağır sosyal etkileri olabilecek böyle bir eğilimle ilk defa karşılaşmaktadır." Bu sözlerden sonra, 35-54 yaşları arasında görülen işsizlik artışının, daha genç yaş gruplarının neredeyse iki katı olduğunu; son on yılda orta yaş işsiz sayısının üç kat artış gösterdiğini ifade ediyor. Daha genç yaşta işsizlerin aile desteğiyle yaşamalarını sürdürülebilir olanağına dikkat çeken çalışma, orta yaşlar arasında yoğunlaşan işsizliğin tehlikelerine de işaret ediyor: *"Bu kesimdeki işsizlik oranının yüksek olmasının kritik siyasi ve sosyal yan etkilerinin olması kaçınılmaz. Bu kesimden gelecek tepkilerin siyasal sonuçları ise bir yapısal uyum programının sürdürülebilirliğini engelleyebilecektir."*

Burjuvazi "devrim" lafını ağızına almıyor; tehlikeyi "yapısal uyum programının sürdürülememesi" biçiminde ifade ediyor. Ama, anlayan anlıyor, mesaj yerini buluyor. Varlık nedenleri "devrim" düşüncesini toprağa gömmek olan burjuva akademisyenlerin, sosyal olguları her ele alışlarında karşılarında "devrim"i bulmaları, umarız, devrimin gücünü yalnızca kendi öznel varlığıyla ölçmeye alışmış sol harekete bir şeyler anlatır.

Paylaşamayacak Kadar Yoksul...

Görünen o ki, hayata işsiz atılan

üstlenerek, işsizlik sorununun önüne geçilmez bir patlamaya dönüşmesini geciktirebiliyorlar. Öte yandan, çatışma kültürüyle bezeli futbol endüstrisi ve her fırsatta tertiplenen "halk konseri-sokak partisi" gibi daha bir dizi etkinlik işsiz gençliğin enerjisini ve öfke dolu duygularını sistemin kendisinden uzak tutmaya hizmet ediyor. Orta yaş işsizlerin bu tuzaklarla oyalanamayacağı açık.

İstanbul gibi büyük şehirlerde, tek bir aile büyüğünün çalıştığı ve bu sayede ailenin genç işsizlerine, hatta yakın akraba çevresinin geçimine yardımcı oldukları, yani "yoksulluğu paylaştıkları", çok sık görülen bir olgudur. Paylaşılan yoksulluk sayesinde emekçi sınıflar yaşama tutunmaya, dişlerini biraz daha sıkıp sabretmeye, geleceğe dair küçük bir umut beslemeye devam ediyorlar. Kapitalist sistemin devrim karşısındaki direnç noktalarından biri, şimdi ortadan kalkıyor. Orta yaş kesimlerinde yoğunlaşan işsizlik, çalışanlarla iş bulamayan genç kalabalıkları "paylaşılan yoksulluk" zinciriyle sisteme bağlayan gücü parçalayarak, TEPAV'ın kaçamak itiraf ettiği ayaklanmaları hazırlıyor.

Sınıf Bilinçli İşsizler Ordusu

35-54 yaş arasında yoğunlaşan işsizliğin burjuvaziyi asıl korkutan yönü, işsizliğe adım atan bu büyük kitlenin önemli bir kısmının örgütlenme ve mücadele deneyimine sahip olmalarıdır. Onlar, hayata işsizlikle atılan genç kuşaklar gibi ne yapacağını ve öfkesini kimine yönelteceğini bilmez halde değildir. İşini kaybedenlerin içinde, 1 Mayıs 77'de henüz gencecik işçi olanlar dahil, 12 Eylül öncesinin alabildiğine sert sınıf kavgalarını, 88-89 bahar atılımlarını ve 90'lı yılların dev boyutlara varan yaygın mücadelelerini gören, tanık olan

Artan İşsizlik

hatta bizzat örgütleyenler bulunuyor. Türkiye işçi sınıfının en yoğun sınıf birinci birikimi tam da bu 35-54 yaş arasındaki işçilerde bulunuyor. Sınıfın bu "kaymak tabakası"nın işsiz saflarını doldurması, o saflarda etkin olan lümpen kültürü darmadağın edecektir. Bu da, genç işsizleri devrim mücadelesinde en ön saflara itecektir.

Tekeller, ne kadar tehlikeli olursa olsun, 35-54 yaş arası işsizliği olağan üstü hızlandıran uygulamalara devam etmek zorunda. Önümüzdeki dönemde, TEPAV'ın işaret ettiği kritik gelişmeler, çok daha güçlü bir taban üzerinde yaşanacak. Bu işçiler uzun mücadeleler sonucunda, ücret düzeyleri ortalamamızın hayli üzerinde olan, sendikalı, sosyal haklarla donatılmış işçilerdir. Burjuvazinin, daha genç olanlardan önce, bu orta yaş işçilerden kurtulmaya çalışması boşuna değildir. Son yıllarda etkisini arttıran burjuva sendikacılığı, kendi üyelerinin öncelikle kapı önüne konmasına ses çıkarmayarak, bu gelişmeyi hızlandırıyor.

Tekeller, yüksek ücretli bu işçileri,

yalnızca ortalama ücretleri aşağı düşürmek için kapı önüne koymuyor. Tekelci sermayenin birikimini devam ettirebilmek için daha çok genç işçilere ihtiyacı var. Çünkü bu birikim şimdi ancak aşırı yoğun ve aşırı uzun süreli çalıştırmalar yoluyla, sömürüyü son sınırına dek götürerek gelişebiliyor.

Araştırmalar, son altı yılda Türkiye'de işçilerin saat başı üretim verimliliğinin %78 oranında arttığını gösteriyor. Bu oran, aynı dönemde ABD'de %12' dir. Yani, söz konusu üretim verimliliğindeki artış, teknolojik yenilenmeye dayanmıyor. Eğer öyle olsaydı, ABD'deki rakamların bu denli düşük oluşu açıklanamazdı. Kaldı ki, işçiler bu %78'lik artışın nereden kaynaklandığını, bizzat kendi çalışma yaşamlarından biliyorlar. Bu kaynak, kimi zaman 16-18 saate varan aşırı çalışma, daha yoğun ve dayanılması zor yorucu bir tempo, dinlenme aralarının erimesi ve üretim bantlarının olağanüstü hızlanmasından başka bir şey değil. Emek sömürüsünün bu denli yoğunluğuna, temposuna, en başta orta yaş işçilerin uzun süre a-

yak uydurması çok zor. Bu yüzden onlar, sendikasıız da olsalar, karnı tokluğuna da çalışsalar, bu sömürü çarkı içinde kapının önüne ilk konulanlar oluyor.

Türkiye tekeli sermayesi, ancak bu denli yoğun bir sömürü çarkı sayesinde, iç ve dış pazarlardaki rakiplerine karşı ayakta kalabiliyor. Yani, TEPAV'ın bahsini ettiği "yapısal uyum'un" kendisi, giderek artan oranda orta yaşlı işsiz imal ediyor. Vakfın "aman önlem alalım!" uyarısı, bu yüzden boşlukta sallanıyor.

Geçmişten farklı olarak, önümüzde ciddi anlamda bir "işsizler hareketi" haline gelebilecek bir kitle bulunuyor. Bu hareket er yada geç ortaya çıkacaktır. Orta yaş işsizler, örgütlenme ve mücadele deneyimlerini bu alana aktaracaklardır. Bunun için uzun süre beklemeyeceğiz, bekleyemeyiz. Orta yaş işsizliği, yakın geleceğe dahi ertelenebilecek bir sorun değil. Paylaşılan yoksulluk belki emekçi sınıfların biraz daha idare etmesine neden oluyordu ama paylaşılan açlık, yalnızca sosyal bir isyanın, ayaklanmanın nedeni olabilir. Genç işsizlerden farklı olarak, orta yaş işsizler için her şey "acil"dir. Bir devrimi acil ve kaçınılmaz kılan, tam da bu tür sosyal olgular-

SARIGAZI'DE BAZ İSTASYONUNA KARŞI EYLEM

Y.E. Mücadele Birliği: Merhaba bizler Mücadele Birliği dergisinden geliyoruz. Mahallenize kurulmak istenen baz istasyonu ile ilgili sizlerle bir röportaj yapmak istiyoruz.

1. Mahalle Sakini: Tabi ki, memnun oluruz.

Y.E. Mücadele Birliği: Baz istasyonu kurulacağından mahalle halkı olarak daha önceden haberiniz var mıydı?

1. Mahalle Sakini: Bizim önceden bu konuyla ilgili hiçbir bilgimiz yoktu. Dün öğlene doğru kamyonla yetkililer geldi. Ne yaptıklarını sordum. Yol çalışması yapıyoruz dediler.

2. Mahalle Sakini: Bana da tabela asacaklarını söylediler. Sonradan bunun baz istasyonu olduğunu bina sahiplerinden ve bilen insanlardan öğrendik.

Y.E. Mücadele Birliği: İlk duyduğunuzda tepkiniz nasıl oldu ve bunun üzerine ne yapmayı düşündünüz?

1. Mahalle Sakini: Burada yaşayan insanlarla konuştuk. Mahalle sakinlerini kapı kapı dolaşarak bilgilendirip kısa sürede 800'e yakın imza topladık.

2. Mahalle Sakini: arkadaşla birlikte belediyeye gitmeye karar verdik. Gittiğimizde bizlerle ilgilenmediler. Başlarından savmak gibi bir tavırları vardı. Birisi cebinden çıkardığı telefonu göstererek, bunun zararı baz istasyonunkinden daha fazla diye söyleyerek bizleri kandıracağını düşündü.

Y.E. Mücadele Birliği: Kaymakamlıktan yapılması yönünde bir karar çıkarsa ne yapmayı düşünüyorsunuz?

1. Mahalle Sakini: İlk olarak yasal haklarımızı sonuna kadar kullanacağız. Buna rağmen baz istasyonunun yapılma kararı çıkarsa kazmamızı küreğimizi alacağız ve karşılama-

na dikileceğiz. Baz istasyonunu oraya kurduurmuyacağız.

2. Mahalle Sakini: Oldu ki gece geldiler. Gözlerimizi açacağız. Gerekirse iki gün uyumayız ama izin vermeyeceğiz. Çocuklarımızı ve kendimizi zehirletmeyiz. Takarlarsa da yakacağız.

Y.E. Mücadele Birliği: Baz istasyonunun size ve çevrenize verdiği zararları biliyor musunuz?

1. Mahalle Sakini: Evet biliyoruz. Yayıdığı radyasyon sadece bizi değil bizden sonraki kuşağı da etkileyecek. Bundan çocuklarımızın çocukları zarar görecek.

Y.E. Mücadele Birliği: Mahallede başka ne gibi sorunlarınız var?

1. Mahalle Sakini: Yollarımızın halini görüyorsunuz her yer toz toprak. Hiçbir hizmet verilmiyor.

Y.E. Mücadele Birliği: Başka söylemek istediğiniz bir şey var mı?

1. Mahalle Sakini: Yani bunlar para için bu baz istasyonunu yaptırıyorlar. Kendileri taşınıp karşıya gidecekler. Ama olan bize olacak. Bunlar için kimse önemli değil kendi çıkarlarını düşünüyorlar. Bizler insan hakları savunucularının buraya gelmesini istiyoruz. Hep beraber haklarımızı savunalım ama onlar gelmese de biz, ne gerekiyorsa yapacağız.

Y.E. Mücadele Birliği: Bu röportajı yaptığınız için çok teşekkür ederiz.

Mahalle Sakinleri: Bizler de çok teşekkür ederiz.

"Kürt Halkına Özgürlük" Dedikleri İçin Gözaltına Alınanlarla İlgili İHD'DE BASIN AÇIKLAMASI

16 Temmuz günü, "Kışkırtmalara, Linçlere, Provokasyonlara, Katliamlara Son Kürt Halkına Özgürlük" diyerek, Taksim Tramvay durağı'nda yapılmak istenen basın açıklamasına, polis vahşice saldırarak gözaltına alması üzerine, aynı akşam İHD'de bir basın açıklaması yapıldı.

"Kışkırtmalara, Linçlere, Provokasyonlara, Katliamlara Son Kürt Halkına Özgürlük" eylemini düzenleyen Mücadele Birliği, BDSP, EHP, ESP, HKM, HÖC, İÖMP, SDP ve basın mensupları, saat 18.00'de İHD İstanbul Şubesi'nde toplandı. Eylemin bileşenleri, Taksim Meydanı'nda okunmasına izin verilmeyen basın metnini okuyarak başladılar basın açıklamasına. Okunan metinde, "Genelkurmay yaptığı son açıklama ile yalnız tankları, yasaları değil, devletin tüm kurumlarını ve şovenizmin etkisi altındaki kitleleri seferber ederek Kürt halkına karşı topyekün savaşı tırmandırmak istemektedir.

'Terör olaylarına karşı, yüce Türk milletini kitlesel karşı koyma refleksini göstermeye' çağıran genelkurmayın söylediğinin Türkçesi şudur, linçler tertipleyin, provokasyonlar örgütleyin katliamlar yapın... Her şey serbest biz arkanızdayız... Bu ülkede yaşayan herkes şunu çok iyi bilir ki 'kitlesel refleks' diye adlandırılan bu çağrı yeni katliamlar anlamına gelir. Bu çağrıyla Kürt halkını, devrimcileri, demokratları hedef haline getirmişlerdi. Çağrı ile birlikte herkesin aklına linç saldırıları gelmesi tesadüf değildir. Nitekim, Ahmet Kaya Tişörtü giydi diye iki Kürt genci linç edilmek istenmiştir. Bu saldırı ilk kez yaşanmadı bu ülkede. Devletin geleneğinde linçler, provokasyonlar vardır ve tarihin çeşitli dönemlerinde ihtiyaç duyduklarında bu politikaları devreye sokmuşlardır.(...)

Terör demagojisi ile Kürt halkına

karşı Türk halkını kışkırtmak faşizmdir. Türk halkının Kürt halkı ile bir ahip veremediği yoktur. Kimse genelkurmayın kışkırtmalarına gelmemelidir. 24 Haziran'da Çağlayan'da yapılacak 'sessiz miting'de bu çağrı sonucu yapılmaktadır ve kesinlikle halkların çıkarna değil hakları birbirine kışkırtmaya hizmet eden bir mitingdir. Halklarımız bu mitinge gitmemeli, bu oyuna alet olmamalıdır.

Şovenizmi kışkırtan, linçlere provokasyonlara zemin hazırlayan, katliamları meşrulaştıran politikalara derhal son verilmelidir. Kürt halkına yönelik operasyonlara, operasyon girişimlerine, 'sözde vatandaş' dışlamalarına, Kürt halkının kimliği ve değerleri üzerindeki yasaklara son verilmelidir" denildi.

Ardından söz alan kurum temsilcileri, saldırıyı anlatarak şunları dile getirdi: "Bize şu söylendi: 'Bu

pankartı açamazsınız. Kürt Halkına Özgürlük yazan bir pankartın açılmasına izin vermeyiz'. Yani bu ülkede, bir halkın özgürlüğünü istemek, Genelkurmayın açıklamalarına karşı çıkmak ya da ona karşı bir fikir söylemek güç. Biz bu yüzden, bugün orada coplandık. Arkadaşlarımız gözaltına alındı".

"Ülkede açık bir iç savaş tırmandırılıyor. Türk ve Kürt halkları karşı karşıya getirilmek istenilerek tam bir savaş kışkırtıcılığı yapılıyor. (...) Faşizmin bu ülkede kendi iktidarını kurumlaştırmasına ve saldırılarına karşı topyekün sokaklarda mücadele edeceğimizi ortaya koyma zamanıdır. Bugünkü saldırıda, bu irade beyanına yönelik bir saldırdır"

"Basın açıklaması bir hakktır. Biz bunu mücadele ederek kazandık. Bunu elimizden almaya çalışıyorlar. Dün sokakta kazandığımızı bugün sokakta savunacağız"

Konuşmaların ardından, bu saldırının yalnızca basın açıklaması yapanlara yönelik olmadığını, basın da bu saldırıdan muzdarip olduğu söylendi ve Devrimci Proleter Gençlik ve Sosyalist Barikat muhabirlerinin de saldırıya uğrayarak gözaltına alındığı bildirildi.

Açıklama, "Biz bu taleplerimizde faşizme rağmen sokağa çıkacağız. Çünkü o haklar sokaklarda bedel ödeyerek kazanıldı. Bu bedelleri biz ödemeye hazırız. Kürt halkına yönelik saldırıların karşısında bir set olmaya devam edeceğiz. Biz 'Kürt Halkına Özgürlük' dedik, onu bile yasaklıyorlar. Bugün, bundan daha ötesinde bir şeyler söylemek gerekliliği artık bir zorunluluk olarak duruyor. Kürt Halkına Özgürlük talebimizi buradan bir kez daha söylüyoruz. Ve gözaltındaki arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz" denilerek sona erdirildi.□

Haziran'da Ölmek Zor

Ayışığı Şiir Atölyesi olarak 3 Haziran Pazar günü, saat 14.00'te, "Haziran'da Ölmek Zor" adlı bir etkinlik düzenledik. Bu etkinlikte, Haziran ayı içerisinde aramızdan ayrılan, yazdıkları romanlarda, şiirlerde işçiyi, emekçiyi anlatan ve emekçiden yana olan yazar ve şairlerimizi andık. Onları daha iyi tanımaya, tanıtmaya çalıştık. Nazım Hikmet, Orhan Kemal, Hasan İzzettin Dinamo ve Ahmed Arif'i şiirleriyle, eserleriyle andık.

Gerçek Sanat'tan Güngör Gençay, bizlere Hasan İzzettin Dinamo'yu anlattı. Yaşamı ve eserleriyle, şiirleriyle buluşturdu bizi.

Güngör Gençay, Dinamo'nun çocukluğunun yokluk ve yoksulluk içinde geçtiğini, zor koşulların, savaş yıllarının şairi olduğunu anlattı. Dinamo'nun "Savaş ve Açlar" kitabı, 1940'lara kadar gelir. Aynı zamanda bu yıllar, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarıdır.

1925'lerden 60'lara kadar şiir, 1960'lardan sonra da roman yazarı Dinamo. Cezaevine girip çıkıyor, "Kırmızı Gül ve Kasket" şiirinden dolayı. (40'larda kırmızı ve kasket komünizmi çağırıştırdığı için yazılarda vb kullanılmıyordu, yasaktı) TKP'de örgütlü bir şairdir. Şiirlerinde Nazım'dan çok etkilenmiştir. Sosyalist gerçekçidir. Yaşadığı gibi yazan, yazdığı gibi yaşayan bir şairdir. Konuya cepheden girer, yanında yöresinde dolaşmaz. Ama kaba gerçekçi değildir, esnek. Yazısına müdahaleyi hoşgörür. Dinamo, Almanca ve Yunanca biliyor. Aynı zamanda birçok çeviri kitapları var. Mitolojiden etkilenmiştir.

Güngör Gençay'ın anlatımı bittikten sonra şiir atölyemizden şair Atilla Oğuz, Dinamo'nun "Özgürlük" adlı şiirini okudu.

Yine şiir atölyemizden şair Ruhan Mavruk, bizlere, "Yapı-Kredi Yayınları'nın Nazım'ı tekeline almaya çalışmasını, devrimci sanata saldırısını anlattı. Ruhan Mavruk, Nazım'ın "şiirlerinde dinamik imgelere yer verdi"ğini, "bunun, şiire acıklık kattığı"ını belirtti. "Nazım, gürül gürül akan bir su gibidir. Çoğalarak ve çoğaltarak yazar. Doğadan aldığı imgelerle nehirlerin coşkusunu hissetirir. Sosyalist gerçekçidir ve çok çalışkan-üretken bir şairdir. Ele almadığı konu yoktur. Öz sarsılmaz, biçim sınırsızdır" dedi.

"İnsancıl" dergisinden Berrin Taş ise Nazım'ın insan yanını anlattı bizlere. O'nun en önemli özelliğinin "gerçekleri ne pahasına olursa olsun söylemesi" olduğuna dikkat çekti. İnsani yanının çok güçlü olduğunu vurguladı.

İkiteli Ekin-Sanat Derneği çalışanı bir arkadaş da bizlere Nazım'ın şiirlerinden hazırladığı dinletiyi sundu. Yine izleyiciler arasından pek çok kişi, Nazım'ın şiirlerini okudu.

Şiir atölyemizden Songül Yücel, Ahmed Arif ve Orhan Kemal üzerine yaptığı çalışmayı sundu. Ahmed Arif'ten şiirler okundu.

Dört saati aşan etkinlik, izleyicilerin okudukları şiirlerle son buldu. □

SARIGAZI NAZIM HİKMET PARKI'NDA USTAYI ANDIK

"Yıl 2007, 44 yıldır şiirleriyle aramızda olan Nazım, 'Vatan Hainliği'ne devam ediyor hala. Nazım'ın şiirlerini okuyup da yüreğinde fırtınalar esmeyen kaç insan vardır ki?" diye başladı Sarıgazi Nazım Hikmet Parkı'nda Nazım Anması...

Sarıgazi Ayışığı Ekin Sanat Derneği, her yıl olduğu gibi, bu yıl da komünist şair Nazım Hikmet

Ran'ı anmak için adını ondan alan Nazım Hikmet Parkı'nı seçti. Devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşunun ardından, Ayışığı Ekin Sanat Derneği emekçilerinden Esmâ arkadaşımız, Nazım'ın şiirlerini anlatan kısa bir konuşma yaptı. Ayışığı Ekin Sanat Derneği Şiir Topluluğu ise, hemen onun ardından sahnede yerini aldı. Önce, Nazım'ın "Vatan Haini" ve "Elle-rimiz ve Yalana Dair" şiirleriyle başladılar dinletiyeye. Hemen ardından sahneye gelen Şiir Topluluğu, gene Nazım Hikmet'in Memleketimden İnsan Manzaraları'nda yer alan "Tanya" şiirini canlandırdılar. En sonunda darağacına çıkarılan partizan Tanya, "Kardeşler üzülmeyin / Gün yüçütlük gündür / Soluk Aldırmayın faşistlere / Yakın, yıkm, öldürün" (...) "Biz ikiyüz milyon / İkiyüz milyon asılır mı hiç / Gidebilirim ben / Ama bizimkiler gelecekler / Teslim olun vakit varken" (...) "Kardeşler, hoşcakalın kardeşler / Kavga sonuna kadar / Bak duyuyorum nal seslerini / GELİYOR BİZİMKİLER" diye haykırdığında, herkesin tüyleri diken diken olmuştu. Şiir Topluluğunun ardından, bir çağrı yapıldı herkese, Nazım için şiir okumak isteyenler davet edildi sahneye. İlk olarak gelen Vefa Serdar, bize "Güneşi İçenlerin Türküsü"nü okudu. Güneşi içtik hep birlikte sesinde.

Onun ardından yeniden sahneye gelen Esmâ, "Nazım hikmet şehirlerin şairidir, ovoidan seslenir insanlara, büyük düzlüklerden. (...) Ahmed Arif ise, dağları söylüyor, uyrukluk tanımayan asi dağları. Uzun ve tek bir ağıt gibidir onun şiiri, daha deniz görmemiş çocuklara adanmıştır" diyerek yine Haziran'da ölümsüzleşmiş olan Ahmed Arif'i andı. Ve sözü, Ahmed Arif'ten bir şiir okumak üzere yine Ayışığı Ekin Sanat emekçisi olan Melisa'ya bıraktı. Melisa da "Anadolu" şiirini okuduktan sonra hemen yerini genç arkadaşımız Serdar aldı, o da Ahmet Arif'in "Adiloş Bebe" şiirini okudu bizlere. Hemen ardından da "Sevgi umutlu yüreğimizde / Umud silah oldu ellerimizde / Silah, isyandı geleceğe dair uzun yürüyüşümüzde / Yürüyüş sürmekte / Karanlıkları aydınlıkla yakarak / İşkenceyi onurla yıkarak / Cansuyumuzu devrimin harcına katarak / Tarihe Leninistçe ad koyarak yürüyoruz geleceğe" dizeleriyle, bir Haziran günü bayraklaşan Aysunumuzu da andı.

Şiirlerin ardından sahnede yerini alan Emeğe Ezgi Müzik Grubu, bizlere öncelikle "Merhaba" dedikten sonra, "Haydi Gel" diyerek, hem kendi bestelerini, hem de Nazım'ın şiirlerinden bestelenen parçaları söyledi. Emeğe Ezgi, şiir okumak isteyenler için, programına ara verdi. Okunan şiirlerin ardından yeniden sahneye alınan Emeğe Ezgi'nin hareketli parçalarıyla çekilen halaylarla etkinliğimiz son buldu.

Sarıgazi'den Bir Mücadele Birliği Okuru

ANTEP AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ'NDE NAZIM HİKMET - AHMED ARIF ETKİNLİĞİ

İşçi ve emekçilerin kültürünü ve sanatını üretme ve yayma amacıyla çalışmalarını sürdüren Antep Ayışığı Sanat Merkezi, ölüm yıldönülerinde işçi sınıfının şairleri Ahmed Arif ve Nazım Hikmet'i anma etkinliği düzenledi. Kültürel

yolaşmanın sermaye sınıfı tarafından hayatın her alanında dayatıldığı bir ortamda toplumcu, gerçekçi sanat anlayışını hayatına yansıtabilmiş gerçek sanatçıların yetişmesinin oldukça zorlaştığı günümüzde bu özelliklere sahip iki edebiyat ustası ve onların üretimleri, Antepli emekçilerin hafızasında bir kez daha tazelik ve hayat buldu.

Ahmed Arif ve Nazım Hikmet Ran nezdinde, tüm ölümsüz devrim savaşçıları için saygı duruşu yapılarak onların yaşamları ve mücadelelerinin düşünülmesi ve gözlerin önünden geçirilmesi için 1 dakikalık zaman ayrıldı. İlk olarak sözü alan Ayışığı emekçisi Memik Kılınç, Sanat Merkezi'nin 4 yıldır Antep'te faaliyette olduğunu ve bu süre içerisinde daima işçi ve emekçilerin kültür-sanatını üretmeye ve üretilmiş eserleri onlara ulaştırmaya çalıştığını anlatarak Ahmed Arif ve Nazım Hikmet'in de bu kültürün bir parçası olduğunu ve onların üretimlerinin emekçilere ulaştırılması gerektiğinden bahsetti. Kılınç, birkaç ay önce alınan bir mahkeme kararıyla Nazım Hikmet'in şiirlerinin gazete, dergi ve internet sitelerinde yayınlanmasının da ancak Yapı Kredi Yayınlarına para ödenmesi karşılığında yapılabilir bir hale getirildiğini hatırlatarak bu yolla komünist sanatçının şiirlerine sermaye sınıfı tarafından el konulmak ve işçilerden uzaklaştırılmak istendiğini belirtti.

Antep Ayışığı sinema atölyesinin hazırladığı sinevizyon gösterisi izleyenlere iki sanatçının hayat hikayelerini anlatarak şiirlerinden ve onlar için yazılan müzik eserlerinden oluşan zevkli bir belgesel sundu.

Daha sonra söz alan emekli bir işçi sözlerine, tarihteki bir çok ileri insan gibi Ahmed Arif ve Nazım Hikmet'i de etkileyen en önemli olayın Ekim Devrimi olduğunu söyleyerek başladı ve bireyin kendi üzerindeki egemenliğini kurmasının tek yolunun kolektif mülkiyet olduğunu anlattıktan sonra "Seçim adı altında bir oyun oynanıyor. Emekçi insanları kandırıp alacakları oylarla onları soyacaklar. 19 Aralık katliamını yapanlar, emekçilerin haklarını gasp edenler yine bizlerden oy istiyorlar. Onlara verilecek en iyi cevap sandığa gitmemek ve bu suça ortak olmamaktır" dedi.

Daha sonra sahneyi Ayışığı şiir grubu aldı. İlk olarak çocuk şiir grubu Nazım Hikmet'in "Kız Çocuğu" şiirini teatral bir gösteri ile sundu ve etkinliğin en ilgi çekici bölümünü sergiledi. Ardından Ahmed Arif ve Nazım Hikmet'in şiirlerinden oluşan dinleti ile Ayışığı şiir grubu sahnede yer aldı. İki devrimci sanatçının emek, emekçi ve onların kurtuluş yollarını anlatan şiirleri izleyicilere sunulurken dinleti İşçi Şair Kazım Demir'in her iki şair için yazmış olduğu şiirlerini okuması ile son buldu.

Son olarak Grup Denize Ezgi, devrimci şairlerin bestelenmiş şiirlerini taşıdı Antep emekçilerine. Sanatçıların üretimlerinin yanı sıra yine emekçi bir sanatçı olan Sabahattin Ali'nin ve grubun kendi üretimlerinin de yer aldığı müzik dinletisi de çekilen halaylarla son bulurken Nazım Hikmet'in her etkinlik ve eylemde hatırlanan dizeleri bir kez daha akıllarda yer etti: Ölenler dövüşerek öldüler. / Güneşe gömüldüler. / Vaktimiz yok onların matemini tutmaya. / Akın var / Güneşe akın. / Güneşi zapt edeceğiz. / Güneşin zaptı yakın.

Antep Ayışığı Sanat Merkezi

Her Alanı Politikleştirmek

OLAYLI ANMA TÖRENİ

Doğançayır beldesinde gerçekleştirilen Nazım Hikmet'i anma etkinliğinde asılan pankart öğrenciler ile belediye görevlilerini karşı karşıya getirdi.

Eskişehir'e bağlı Doğançayır beldesinde yedi yıldan beri komünist şair Nazım Hikmet anması gerçekleştiriliyor. Doğançayır halkı topladıkları imzalarla burjuvazi tarafından "vatan haini" ilan edilen Nazım Hikmet'i sahiplenmiş ve komünist şairin mezarının Doğançayır beldesine getirilmesini istemiştir. Doğançayır halkının bu isteği, devlet tarafından reddedilmiştir. Ancak bütün bunlara rağmen halk beldelerinde temsili bir mezar yapmış ve her yıl burada komünist şairi anma etkinliği gerçekleştirmiştir.

Biz de Mücadele Birliği olarak 2 Haziran günü gerçekleşen etkinliğe katılmak üzere yola çıktık. Otobüsteki insanların duyarlılığı bizi fazlasıyla memnun etmişti. Sıcak geçen sohbetler sonunda etkinliğin yapılacağı alana geldik. Daha sonra pankartımızı asmak için bir nokta belirledik. Pankartımızı açtıktan sonra bir görevli yanımıza gelerek pankartımızı indirmemizi gerektirdiğini söyledi. Neden indirmemizi gerektirdiğini sordüğümüzda ise tertip komitesinin izin vermediğini gerekçe gösterdi. Bizde bu konuyu tertip komitesiyle görüşmemiz gerektiğini aksi takdirde pankartımızı indirmeyeceğimizi ilettik. Kısa bir zaman sonra Belediye Başkanı yanımıza gelerek o da aynı şeyi, pankartı indirmemizi söyledi. Neden sorusuna ise cevabı hazırız: izinsiz pankart açmak yasaktı. Belediye Başkanının bu cevabı bize samimi gelmemiştir. Çünkü orada bizden başka pankart açan yapılar da vardı. Diğer yapıların pankartlarını gösterdiğimizde bizim pankartımızı neden indirmek istediklerini öğrendik. Onların asıl derdi pankart asmamız değildi, pankartımızın niteliğiydi. Pankartımızda "Komünist Şair Nazım Hikmet Ölümsüzdür / Mücadele Birliği" yazıyordu. Onların asıl sindiremedikleri Nazım Hikmet'in işçi ve emekçilerle bütünleşmiş yaşamı yani komünistliğiydi. Yaşanan tartışma sırasında bir görevli pankartımızda komünist yazdığını ve bu yüzden indirilmesi gerektiğini söyledi. Biz de Nazım Hikmet'in komünist olduğunu hayatını komünizme adanmış devrimci bir şair olduğunu ve onun işçi ve emekçilerden koparılmayacağını söyledik.

Yaşanan bu olayları basında yakından takip etti. Biz de daha sonra pankartımızı açarak yürüyüşe geçtik. Hemen orada bir basın açıklaması yaptık. "Nazım Hikmet'in işçilere yasaklanamayacağını, pankartımıza ve bize yapılan saldırının amacına ulaşamayacağını bildirdik. Bize yapılan bu saldırı asıl olarak Nazım Hikmet'e işçi ve emekçilerle yapılmıştır. Yapılan bu saldırıya elbette ki işçi ve emekçiler duysuz kalmayacaktır. Bu saldırı işçi sınıfı tarafından burjuvaziye ve onun devletine ağır bir şekilde ödetilecektir". Bu cümlelerle basın açıklamasına son verdik.

Etkinlikten ayrılırken bu defada jandarma terörüyle karşı karşıya kaldık. Kimlik kontrolü için durdurulmuştuk. Yapılan kimlik kontrolünden sonra hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alınarak, jandarma karakoluna götürüldük. Pankartımızın kimler tarafından indirilmeye çalışıldığı şimdi daha da açıktı. Militarizm orada da Nazım'a, işçi ve emekçilere yani devrime saldırmıştı. İzinsiz pankart açmaktan gözaltına alınmıştık. Basit bir işlem için saatlerce gözaltında tutulduk. Öğlen 11.00 civarında alındık ve 17:30'da serbest bırakıldık.

Doğançayır halkı Nazım'ı sahiplenmişti. Komünist şairi sahiplenilen halk onun için yedi yıldan beri anma etkinliği gerçekleştiriyor. Ama bu anma etkinliği burjuvaziye ve onun devletini korkutuyordu. Yıllarca saldırdılar bu korkularından dolayı komünist şaire. Yaşamında onu zindanlara attılar. Ölümünden sonra da bu saldırılar devam etti. "Vatan haini" ilan edilen komünist şairin şiirlerinin telif hakkını Yapı Kredi satın aldı. Elbette ki burada amacı Nazım Hikmet'i, komünist şairi işçi ve emekçilerle buluşturmak değildi, işçi ve emekçilerden ayırmaktır komünist şairi.

Burjuva sınıfı Nazım'ın komünist, devrimci yönünü gizlemek, işçi sınıfını kandırmak için onu vatansever, aşk şairi olarak göstermeye çalışıyor. Ve onun için yapılan etkinliklerde komünist yanını gizlemeye çalışıyor. Doğançayır Beldesinde de yapılmak istenen buydu. Ama biz Leninistler olarak burjuva sınıfın bu oyununa gelmedik, gelmeyeceğiz. Nazım Hikmet'in komünist devrimci yönünü her alanda göstereceğiz. Bulduğumuz her alanı devrimleştiriceğiz, mücadeleyi yükselteceğiz. Bütün kazanımlarını sokakta, meydana burjuvaziye karşı savaşılarak kazanan işçi sınıfı, komünist şairini de böyle alanlarda ve meydanlarda savaşılarak anacaktır.

Çukurova... Burada bütün canlılar sıcaklığını Akdeniz'den alır. Yiğittir, sıcaktır Çukurova halkı. Toroslar gibi dimdik ayakta duran dövüşenler, baş eğmezler. Çalışkandır Çukurova halkı, alınının teriyle sular topraklarını, toprak yeşillenir, filizlenir ve meyvesini tüm insanlığa sunar. İşte Aysunumuz böylesine yiğit, baş eğmez ve sıcak bir memleketin içinden çıkmış ve tüm dünya, Türkiye K. Kürdistan işçi ve emekçi halkları için devrimi bu topraklara nakış nakış işlemeye adanmış hayatını...

Lisede mücadeleye başlayan Aysun yoldaş, kafasındaki soruları çözüme kavuşturdu ve 9 Eylül üniversitesini kazanmasıyla birlikte kavgaya hiç tereddütsüz atıldı. İzmir'de kalmış olduğu 1 yıl boyunca DÖB'ün tüm çalışmalarına katıldı ve sorumluluklar üstlendi. Kısa bir süre Tokat'ta örgütlü bir mücadele yürütmesine karşın elinde bulunan her şeyle beraber kendisinden de çok şey katarak çalışma yürüttü. Üzerine aldığı sorumlulukların hepsini tereddütsüz ve eksiksiz canla başla çalışarak yerine getirdi. Bulunduğu her alanda yaptığı her işte aynı sorumluluk ve aynı özen aynı ilgiyle çalışması ilgilendiği ve görüştüğü insanlarda hayranlık bırakıyordu. Mücadelesini 94 sonbaharı itibarıyla İstanbul'da sürdürmeye başladı. İç savaşın şiddetlendiği bu yıllarda Aysunumuz İstanbul sokaklarına bahar havası getirdi. Bu dönemlerde Genç Ekin Sanat Merkezi ve DÖB'ün çalışmalarını da aktif olarak sürdürmekteydi. Aysunumuz sıcakkanlılığı ve cana yakınlığıyla her yaşta insanla çok rahat diyalog kuruyordu; bu özelliğinden ötürü aileler de onu kendi çocukları gibi sahiplendiler. 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına Taksim diyen Leninistler 95'te tüm engellemelere karşın pankart ve sloganlarla Taksime çıktılar. İlk defa burada gözaltına alındı. Bu 1 Mayıs'tan sonra çeşitli eylemlerde gözaltılara yaşayacaktı. Bir defasında polisleri onu yıldırma amaçlı keyfi olarak gözaltına aldığına gördüğü işkencelerden ötürü kolu sakat kalacak ama çalışmalarını aksatmadan yılmadan devam ettirecekti. İlk tutuklanması 96 yılının şubat ayında oldu. Tutuklanıp Bayrampaşa cezaevinde kaldı. 20 Mayıs'ta başlayan ve ölüm orucuna çevrilen eylemin ilk günlerinde tahliye oldu. Açlık grevinin başladığı o gece şunları yazmıştı. *"Hayatımda ilk defa uzun süreli bir açlık grevine başlayorum çok heyecanlıyım mutlaka başaracağımıza inanıyorum."* Aysunumuz o yıl bu yürüyüşü tahliye oluşuyla kaçırmıştı. Ama yıllar sonra yine destansı bir yürüyüşte zafere ulaşan bir ok olacaktı. Tıpkı çok sevdiği Kızılderililerin oklarından biri gibi. Cezaevinden tahliye olunca yine dört elle işlere sarıldı. Bu dönemde Devrimci Emek dergisinin yazı işleri sorumlusu olmuştu. Genç Ekin çalışmalarına bir de derginin çalışmaları eklenmişti.

97'de yeniden tutuklandı ve bu sefer Ümraniye cezaevinde kısa bir süre kaldı. Tutuklanmak onun için bir ilk değildi. Yıllar sonra İzmir'e giderken kavgada daha da çelikleşmiş, yoğrulmuştu. Mart Ekin Sanat Merkezinin faaliyetlerini hareketli ve yoğun çalışmalarını hiç aksatmadan yürüttü. Operasyonlar, mücadelenin sertliği onun tek başına çalışmaları üst-

AYIŞIĞIMIZ... AYSUNUMUZ..!

lenmesini getirmişti. Ve Aysunumuz İstanbul-İzmir yollarında kavgada yeni deneyimler elde ederken genç insanları kavgaya yetiştiriyordu. Dağılımı, yıkılmı sabırla emekle, fedayla yeniden inşa etmek, var olanı ileriye taşımak Aysunumuzun kısa ve hareketli yaşamını tek bir cümlede özetler.

Koşullar daha fazla legal alanda mücadele etmesine olanak veremeyince illegal alana geçti. Ancak üst üste gelen operasyonlar, yoğun takipler sonucu çok kısa kalabildi bu alanda. 99 Aralık ayı yine Ümraniye zindanındaydı. İşkencelerin arasından hep o dimdik başıyla geçip, sınırsız gülen yüzüyle kucakladı yoldaşlarını. Cezaevinde de faaliyetlerini sürdürmekteydi. O üretimden bir başkasına o grevden bir başka greve koşuşturmakta idi. Faşizm ezilenlerin iktidar yürüyüşüne kan içinde boğma planlarıyla zindanlarda katliamlara yönelik Çankırı, Burdur, Bergama'yla çok daha geniş çaplı bir saldırının hazırlığı içinde olduğunun sinyalini verirken devrimci ve komünist tutsaklar da o büyük kapışmaya bilebilir silahlarını. Aysun yoldaşımız Leninist Partinin bu süreci değerlendirmesinin son derece bilincindeydi. Zorlu bir süreç olacağını biliyordu. Zafer için her şeyi yapmaya hazırdı. Aysun yoldaşımız Leninist Partiyeye daha o zamandan bildirmişti Ölüm Orucu gönüllüsü olduğunu. Aysun yoldaş Leninist Partinin ilk Ölüm Orucu gönüllülerindendi. 19 Aralık saldırısında Aysun yoldaşımız sanki bir randevuya gidercesine rahat bir sıra nefesinin sadeliğiyle yiğitti ve cüretle en önünde aldı yerini. Büyük bir disiplin ve soğukkanlılıkla yapması gerekeni yapar, her işe koşturamaz, her an tetikte coşku ve sevinçle yürütür kavgayı. Ölümün o çok yakın olduğu sayısız anların birinde sınırsızca tutup yoldaş ellerini avuçlarında *"yoldaşlar burada sizlerle olmaktan çok mutluyum yoldaşlarımızı partimi çok seviyorum"* der ışıltılı gözleriyle. Dövüşmenin, faşizmi zindanlarda bir kez daha yenmenin sabırsız coşkunluğunu Ölüm Orucuna başladığı günlerde ve aylarda sürdürdü.

Aysun yoldaş Ölüm Orucu eyleminin 186. gününde 26 Haziran 2001 tarihinde ölümsüzleşti. Aysunumuzun memleketi olan Adana'da bizler de yoldaşımızın yarattığı kavganın filizlerini Çukurova topraklarına dikiyoruz. Yoldaşımızın yarattığı değerleri her zaman en yükseklerle taşıyoruz. Denizlerden ve 13 Mart Savaşçılarından aldığı kızıl bayrağı en yükseklerde taşıyan Aysun yoldaş bu bayrağı ölümsüzleşerek biz yoldaşlarına devretti. Biz Leninistler onların gösterdiği bu yoldan gideceğimize ve bizlere bıraktıkları devrimin kızıl bayrağını burjuvazinin burçlarına dikeceğimiz güne olan inancımızla devrimi bu topraklara nakış nakış işleyeceğiz.

AYSUN YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!
ŞAN OLSUN DEVRİM YOLUNDA ÖLÜMSÜZLEŞENLERE!
ZINDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
DENİZLEŞEN YOLDAŞLARIMIZLA ZAFERE KADAR DAİMA!

Adana'dan Leninistler

G-8 Protestoları Almanya - Rostock

**Hoşça kalın
dostlarım benim
hoşça kalın!
Sizi canımda
canımın içinde,
kavgamı kafamda götürüyorum.**

**Hoşça kalın
dostlarım benim
hoşça kalın...
Resimlerdeki kuşlar gibi
dizilip üstüne kumsalın,
mendil sallamayın bana.**

**İstemez...
Ben dostların gözünde kendimi
boylu boyumca görüyorum...**

**...
Geceler süreceğ kapımın sürgüsünü,
pencerelerde yıllar öreceğ örgüsünü.
Ve ben bir kavga şarkısı gibi haykıracağım
mapusane türküsünü.**

**...
Yine görüşürüz
dostlarım benim
yine görüşürüz...
Beraber güneşe güler,
beraber dövüşürüz...**

AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR